

DE ZWARTE

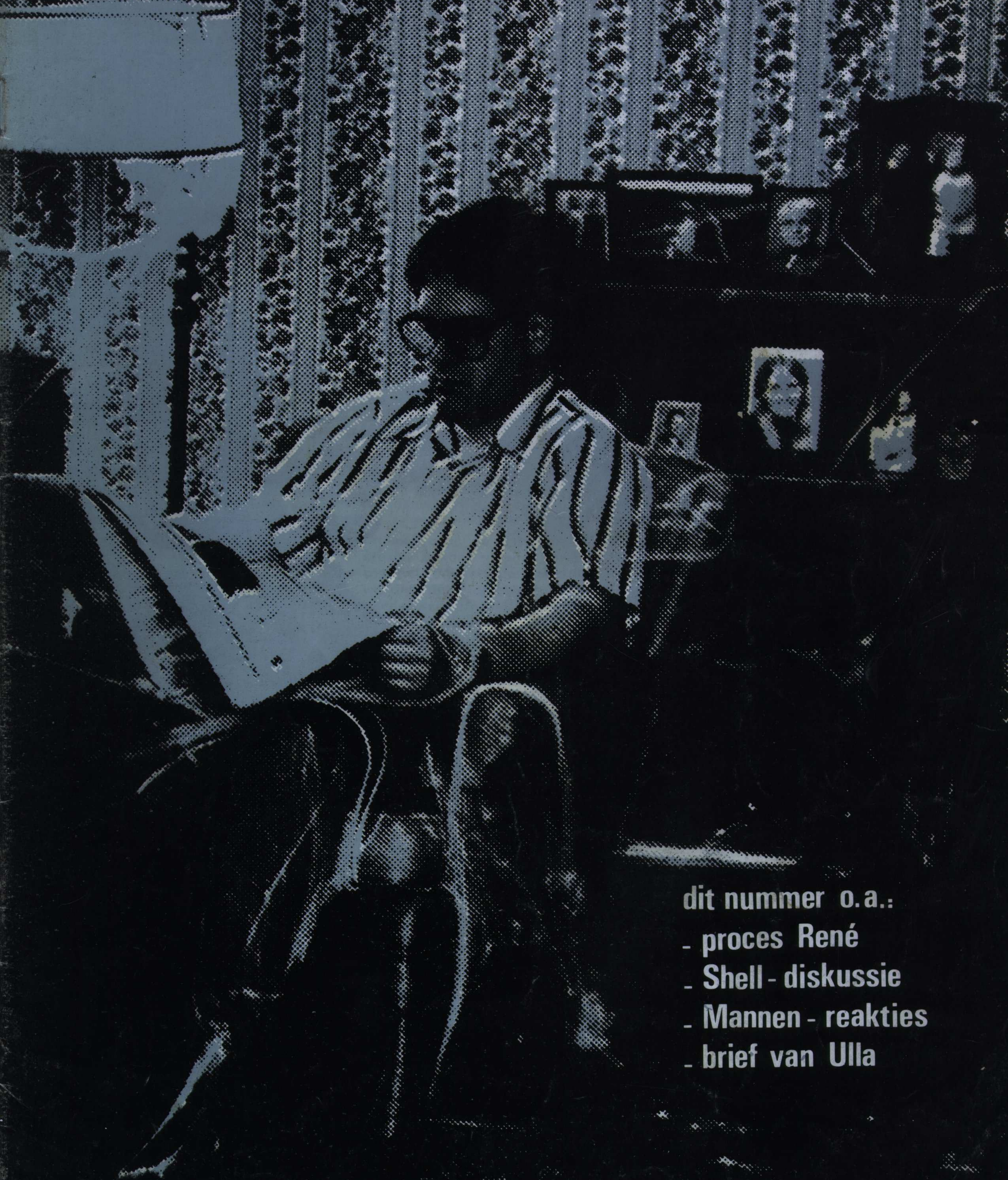
nr.

107

blad tegen politieke stofnesten

4 aug 88

f 1,75

dit nummer o.a.:

- proces René
- Shell - discussie
- Mannen - reakties
- brief van Ulla

KOLOFON

De Zwarte wordt om de andere week op dinsdag en woensdag samengesteld. Kopy dus voor die tijd naar postbus 10233 in Den Haag. Op betreffende dinsdag en woensdag zijn de mensen die De Zwarte samenstellen te bereiken via tel. 070-892098.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.

INHOUD

2. KOLOFON
3. PROCES RENÉ/MANIFESTATIE "RARA"-PROCES
4. POLITIEKE TEGENMACHT
6. VERKLARINGEN/KORTE BERICHTEN
7. BEWEGINGS DISCUSSIE
8. ANTI-APARTHEIDSTRUID
10. AHMED TOUZANI
11. HAMBURG
12. OVER ULFA EN INGRID
16. AHMET KOKSAL/DE V. SOI
20. MANNEN REACTIES

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten: Delft: wereldwinkel/kraakkroeg, Rotterdam: Van Gennep/Krities Boekwerk/Kraakkroeg, Dordrecht: de Zwarte Zaag, Nijmegen: De Klinker, Den Haag: De Roode Hond/Ruward/Brullend Breekijzer/Koffiehut - Blau, Weert: Kolek live boekhandel, Arnhem: Info kafee, Eindhoven: Vredeswinkel, Den Bosch: Den Duvel, Beverwijk: De Evns, Groningen: 689/Vredeswinkel, Haarlem: Agora, Utrecht: de Roode Rat, Wageningen: De Hbbuyt, Amsterdam: Kort van de Biblio/Slagerzicht/Athenaeum/Kraakkroegen, Leiden: Mantel/Wereldwinkel

manifestatie

en

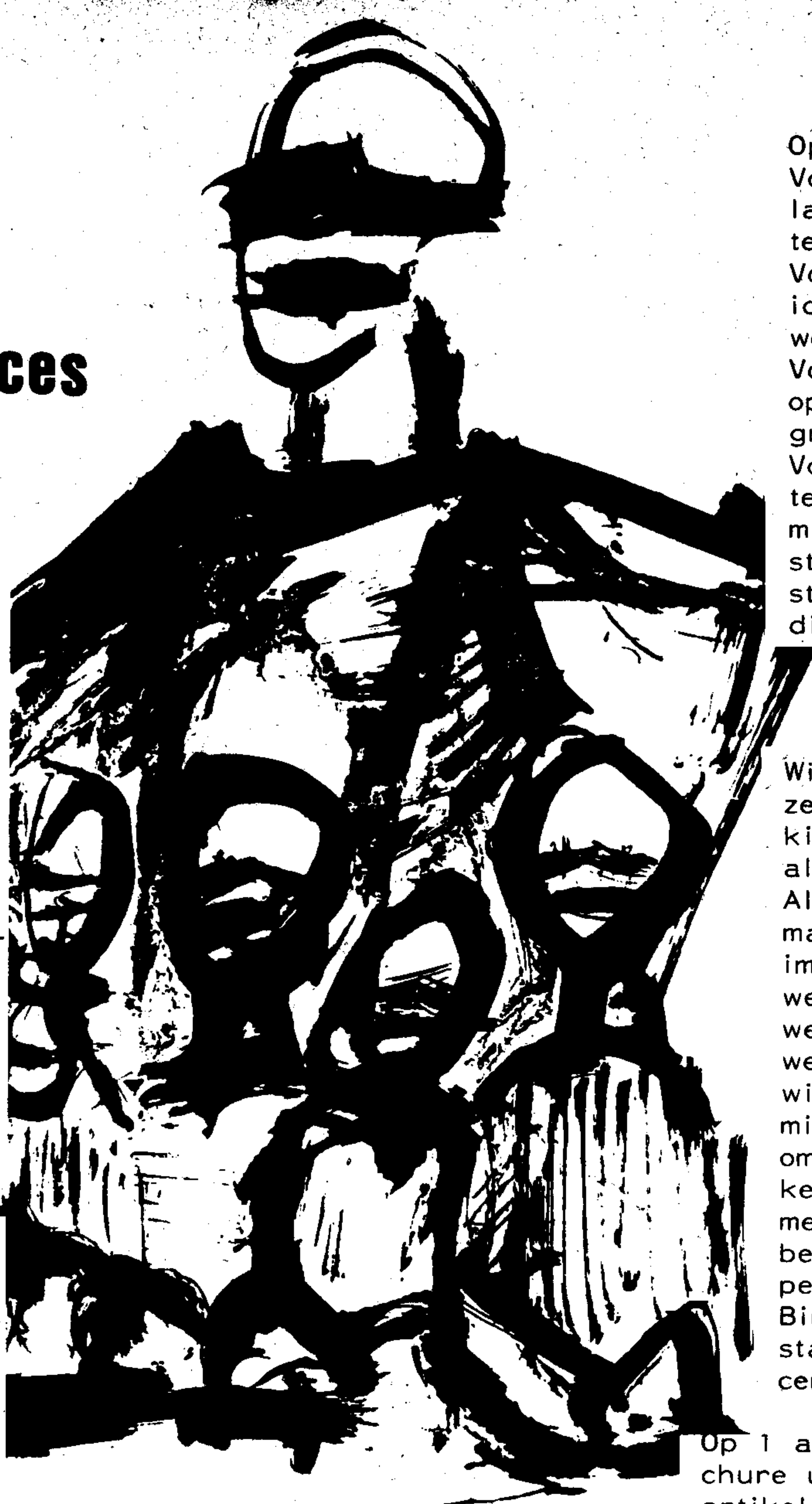
proces

Op 11 april j.l. deed het landelijk coördinatie team in tien huizen in A'dam huiszoeking en arresteerde daarbij 8 mensen. Al snel werden zij bekend als de 'RARA-arrestanten', een etiket dat er vooral door politie en justitie werd opgeplakt om hun zaak 'enig gewicht' te verschaffen. In werkelijkheid is geprobeerd om deze 8 -later 10- mensen van veel meer te beschuldigen dan de akties tegen Apartheid, Shell en SHV. Het ging daarbij onder andere ook om een aktie tegen de Nederlandse steun aan het Suharto-regiem, om een aktie tegen de fabriek van het nieuwe paspoort; tegen bedrijven en lobbies achter de pogingen om de Olympics naar A'dam te halen enz.

In de verklaringen van RARA is altijd gesteld dat het om meer ging dan om solidariteit met de strijd in Zuid Afrika. Juist RARA heeft altijd centraal gesteld dat konsekwente solidariteit inhoudt, dat we hier in het Westen vechten tegen de economiese, politieke en militaire instituties, die de onderdrukking daar en hier in stand houden. Dat het voor ons in het Westen belangrijker is om hier onze kracht te vormen en hier te strijden in solidariteit met vele anderen op de wereld, in plaats van solidariteit uitsluitend te interpreteren als 'steunen' van die anderen.

Op de manifestatie op 9 augustus en in de rechtszaal op 10 augustus willen we die verbondenheid tot uitdrukking brengen.

De periode van de geschiedenis waarin we leven is er een van internationalisering. Dat geldt voor alle terreinen. Zo is de economiese macht in de wereld voor 1/3 deel in handen van 200 multinationale ondernemingen. Dat is een verdubbeling vergeleken bij 25 jaar geleden. En gezien het huidige tempo van concentratie van de produktie, handel en financiering, moeten we aannemen dat over 10 jaar weer een verdubbeling zal hebben plaatsgevonden. Of we nu leven in West Europa, in Zuid Afrika of op de Filipijnen, we zijn in toenemende mate afhankelijk van dezelfde machthebbers. Voor ons werk, voor de produkten die we kopen, ons voedsel etc. De multinationals bepalen voor het grootste deel in welke landen welk soort werk is (de internationale arbeidsdeling). De aan hen gelieerde banken bepalen waar geïnvesteerd wordt en waar niet.

En met door de imperialistische staten gekontroleerde instrumenten als het IMF en de Wereldbank worden de economieën van de derde wereld landen omgevormd naar kapitalisties model. De internationalisering van de economie is tegelijkertijd een internationalisering van de armoede. Steeds nieuwe volkeren en groepen -ook binnen de Westerse maatschappijen- komen te balanceren op de rand van het bestaansminimum, of moeten daaronder zien te overleven. Onvermijdelijk vallen, in een maatschappij die patriarchaal en racisties georganiseerd is, de eerste en ergste klappen bij vrouwen en zwarte mensen.

Binnen Europa is zich 'het wonder '92' aan het voltrekken. Dat 'verenigde, vrije en moderne Europa' zal óns weinig te bieden hebben. Open binnengrenzen? Als voor-schot op '92 zijn alle staten bezig hun vluchtelingenbeleid op elkaar af te stemmen en te verscherpen. Vluchtelingen uit de drie kontinenten zullen Europa prakties van géén kant meer kunnen binnenkomen. De buitengrenzen van Europa worden een ondoordringbare gordel. Een 'sanitaire gordel aanleggen' noemde een christen-demokratiese politikus het. En daarmee bracht hij duidelijk tot uitdrukking hoe vluchtelingen door hen beschouwd worden: menselijk afval.

Open binnengrenzen?

Voor wie, als de visumplicht per land voor buitenlanders van buiten de EG-landen blijft bestaan? Voor wie, als in Nederland de identifikatieplicht voor iedereen wordt ingevoerd?

Voor wie, als de inlichtingen- en opsporingsdiensten over de oude grenzen heen opereren?

Voor wie, als revolutionaire buitenlandse groeperingen steeds minder de kans krijgen om hier de strijd in hun eigen land te ondersteunen, omdat de 'internationale diplomatie zulks niet verdraagt'?

Wij in Europa, in Nederland, die zeggen voor de andere kant te kiezen, kunnen niet blijven doen alsof er niets aan de hand is. Als we de strijd tegen onmenselijke maatregelen en de strijd tegen het imperialisme serieus nemen -als we onszelf serieus nemen- zullen we met elkaar moeten bepalen hoe we die strijd willen voeren, met wie, met welke doelen en met welke middelen. Dat niet doen, weigeren om hier de konsekwenties te trekken uit onze veelgeschreven en met de mond beleden solidariteit, betekent zoveel als kiezen voor perspektiefloosheid. Binnen manifestatie en proces staan daarom deze onderwerpen centraal.

Op 1 augustus komt er een brochure uit met een groot aantal artikelen over solidariteit en perspektief. Niet alleen volgeschreven door diegenen, die intensief met de procesvoorbereiding hebben meegedaan, maar ook door vertegenwoordigersters van andere groepen en enkele individuen. Je kunt deze brochure bestellen bij Boekhandel Slagerzicht, Albert Cuypstraat 10, 020-6644117, A'dam. Ook daar te koop en eveneens te koop bij Boekkafe De Rooie Hond in Den Haag, Prins Hendrikstraat 138, 070-648861

De manifestatie vindt plaats op dinsdag 9 augustus, aanvang 20.00 uur, in Paradiso Weteringschans 6 A'dam. Het programma bestaat uit informatie en sprekersters over o.a. vluchtelingenpolitiek, herstructurering van de arbeid, Section 28, Stichting Opstand, het Vrouweninfocentrum A'dam, organisaties van buitenlanders enz. Als jullie organisatie op de manifestatie aanwezig wil zijn met een standje of informatiemateriaal, kun je contact opnemen met Slagerzicht (zie boven).

Op woensdag 10 augustus 9 uur begint het proces tegen René, in het Paleis van Justitie op de Prinsengracht te A'dam. We zullen dan met veel aanwezig zijn, op de publieke tribune en buiten. Daarvoor willen we jullie ook uitnodigen. Aan de verzorging van slaapplekken voor mensen buiten A'dam wordt gewerkt.

wij kunnen niet blijven zeggen, keer op keer, dat we verbaasd zijn...."

de brochure

Door de procesvoorbereidingsgroep is een brochure uitgebracht n.a.v. het proces tegen René en de manifestatie in Amsterdam op 9 augustus a.s.

In de brochure staan teksten van verschillende groepen, zoals: het Vrouwen-Infocentrum A'dam, de Informatiegroep Extreem rechts uit Nijmegen, de stichting Opstand, A'damse potten en flikkers, ex-BONK'ers, etc.

De brochure bundelt een aantal oudere en nieuwe teksten en is een bijdrage aan de discussies over de opbouw van het verzet, de bundeling van groepen en de uitwerking van de strategie.

We nemen hieronder 1 artikel uit de brochure over.

een politieke tegenmacht

Het begrip politieke tegenmacht duikt de laatste tijd steeds vaker op in discussies en stukken. Wat houdt dat in een tegenmacht? Wat zijn de voorwaarden voor een revolutionair proces? Wij gaan ervan uit dat je elke verandering zult moeten afdwingen. Het systeem van de parlementaire-democratie kan tegen een stootje, ook al raakt de rek er wat uit.

gelingen het eerst en het verst doorgevoerd. Daarbij gebruikmakend van een soort kollektieve overeenstemming, zorgvuldig opgebouwd en gevoed door politieke uitspraken en de verwerking daarvan in de media. "Er moet iets gebeuren, anders loopt het uit de hand". Tegen wie? Vul maar in: buitenlanders, junks, voetbalvandalen, sociale dienstfraudeurs etc.

Wij willen graag het isolement tov. elkaar doorbreken. En gezamenlijk komen tot een politiek offensief antwoord op de repressie- en kriminaliseringspoging van de staat.

BEWUSTWORDING

Een hoofdvoorwaarde voor verandering is de bewustwording over de aard van de onderdrukking; Hoe zien de tegenstellingen er hier in Nederland uit; wat is de uitwerking ervan.

Bij het beantwoorden van die vragen zou je er van uit moeten gaan dat de tegenstellingen hier voortkomen uit de specifieke nederlandse geschiedenis. Tegelijkertijd zijn ze gebaseerd op die uitbuitingsverhoudingen, die ten grondslag liggen aan de ontstaansgeschiedenis van alle andere westerse landen.

Daarbij wordt het nationale aspekt, door de noodzakelijkheid Europa politiek, economies en sociaal aan één te smeden, steeds minder belangrijk. De klassentegenstelling hier is fundamenteel veranderd en bovendien niet slechts te definieëren aan de hand van de tegenstelling kapitaal-arbeid. Dat houdt in dat het zicht op 'waar we voor vechten' vaak zo diffuus blijft en het vraagstuk van organisatie opnieuw ingevuld moet worden.

INFORMATIE EN PROPAGANDA

Wat zijn daartoe de mogelijkheden?!

Als je stelt dat bewustwording over hoe de tegenstellingen in elkaar zitten een belangrijke voorwaarde voor verandering is, zal er veel nadruk gelegd moeten worden op informatie en propaganda.

In de (actie)beweging, in de vrouwenstrijd en in de strijd van zwarte mensen/buitenlandse organisaties is er al veel ontwikkeld mbt. informatievoorziening en propaganda. De (actie)beweging kent een netwerk van structuren, die de afgelopen jaren overleefd hebben. Ze bestaan nog, ook al lijden ze veelal een modderend bestaan omdat de gezamenlijke inhoud zo zoek is. Of zoals iemand eens in een stedelijke discussie zei: "in Vrankrijk (politiek kafé) hangt nog steeds het zwarte mededelingenbord met info en aankondigingen met betrekking tot acties, maar iedereen staat er met zijn rug naar toe en hijst bier".

Toch hebben we: politieke kafé's, info-centra, (kraak)sprekuren in de buurten, de alarmlijn, de mogelijkheid tot het organiseren van stedelijke discussies etc. Een aantal van de eigen media heeft de slag om de inhoud overleefd: de Zwarte, de Aanzet, de vrije radio's... Ook door vrouwen en buitenlandse organisaties zijn -vergelijkbare- eigen stukturen en mogelijkheden beknokt. Die variëren van zelfhulpgroepen, netwerken voor praktische ondersteuning, documentatie-centra, media tot revolutionaire politieke organisaties.

We benoemen de tegenstellingen, zien de samenhang maar blijven door de verschillende posities binnen het geheel, geïsoleerd ten opzichte van elkaar staan. Zonder dat we in staat zijn effectief in te grijpen, wordt de werkelijkheid van alledag ons door de strot gedouwd als een vaststaand gegeven. Een pil met suikerlaagje. Een uitkering, als je je aan de regels houdt, niet 'illegaal' bent, niet seropositief bent, niet een gescheiden vrouw bent, die gedwongen afhankelijk moet zijn van de alimentatie van ex-man etc.

En de trein dendert voort. De beheersmaatregelen, die noodzakelijk zijn voor het doorzetten van de herstrukturering plannen, volgen elkaar sneller op. Met name tegen de maatschappelijk zwakke groeperingen worden de repressiemaatregelen

Het gaat er nu om, de eigen structuren te gebruiken als vertrekpunt voor nieuwe vormen van samenwerking. Als middel om inzicht en ervaringen te delen, elkaars akties te ondersteunen en uiteindelijk samen te voeren. Om zo, de verschillende posities respektierend, te komen tot een gezamenlijke strategie, die aanvallen op/ingrijpen in de bestaande verhoudingen mogelijk maakt. Inzicht, verbreding, slagvaardigheid en lange adem.

Een voorbeeld:

Een stap in die richting is de vestiging van de boekhandel Slagerszicht in A'dam samen met info/dokumentatiecentrum Frontline. De boekhandel en het info-centrum zijn een levendig onderdeel van de politieke ontwikkelingen. Ze verzamelen info, geven eigen teksten uit en zijn ook steeds meer aanlooppunt voor verschillende -buitenlandse- groeperingen. Zo ontstaan er goede kontakten, samenwerking, info-avonden mbt. de strijd elders etc.

REVOLUTIONAIRE -PRAKTIESE- STRIJD

De tweede hoofdvoorwaarde voor een proces van verandering is het voeren van een revolutionaire -praktiese- strijd.

Revolutionair, militante strijd ondersteunt de bewustwording (en andersom). Zij maakt de tegenstellingen helder. De propaganda van de daad is vaak wel in staat door de hegemonie (overheersing) van de burgerlijke ideologie heen te dringen.

"De mensen kunnen je niet horen als je geen herrie maakt. Het kreëert het vertrouwen bij mensen dat het mogelijk is om te vechten. Zolang mensen denken dat je niet kan winnen, vechten ze niet."
(Rafaël Cancel Miranda, puertoricaans verzet)

Er bestaat veel verwarring over de mogelijkheden en de noodzakelijkheid van militante strijd hier. Een onderdeel van die verwarring is dat militant verzet slechts verscherpte repressie oproept en daarom kontra-productief is. (zie bijlage 1) Als je daar niet van uitgaat en militante strijd noodzakelijk acht is de vraag: wanneer, waartoe en hoe?! Er zijn mensen die zeggen dat er vóór je tot militante strijd overgaat er eerst een brede, massale beweging moet zijn. Veelal baseren zij die theorie op strijdkoncepten ontwikkeld in bevrijdingsstrijd op de drie-kontinenten. Waar door de scherpte van de klasseverhoudingen, de direkte uitbuiting -honger, armoede en oorlog- een breed bewustzijn is over de oorzaken van onderdrukking, leegroef en exploitatie. Zodat mensen, vaak gevoed door de daarin zo belangrijke eigen kulturele (nationale) aspecten, de noodzaak zien te strijden voor het beheer over het eigen land. Als voorwaarde voor de realisering van alle andere politieke doelen.

Dat zijn niet de verhoudingen waaronder wij leven. De uitbuiting en onderdrukking manifesteert zich hier anders. Niet in eerste instantie materieel, in de zin van honger, dakloos direkt wapengeweld. Ook al wordt dat door de ontwikkelingen van de laatste tijd voor steeds

grotere groepen mensen wel het geval. Hier heeft het voornamelijk tot gevolg dat iedereen individueel probeert het hoofd boven water te houden of verzuipt in dope, gekte of vereenzaming. Allemaal een eigen gammel bootje, roeiend tegen de stroom in. Geen vat meer hebben op je eigen leven en toekomst. Waarom zou je je organiseren, verzetten, wat is het perspectief: "ze doen toch wat ze willen". De andere mogelijkheid is het gewoon niet willen weten. Je kostje kopen en je afsluiten voor alle ellende en onrecht. Aan de andere kant van de streep is het met oogkleppen op zo slecht nog niet.

REVOLUTIONAIR PROCES

Door al die versplintering zal hier nooit zo maar een brede massabeweging ontstaan. Daarvoor zijn alle -historiese- begrippen als strijd en solidariteit teveel tot op het bot toe uitgehold. Daarom moet de strijd er hier anders uitzien. Zal het een proces moeten zijn waarbinnen we al strijdend vóór en mét elkaar nieuwe krachten opbouwen. De aanzetten zijn er al. Met name ontwikkeld door die groepen mensen, die hier aan den lijve ervaren wat dit systeem werkelijk te bieden heeft.

Maar met bewustwording alleen ben je er niet! Binnen dat hele proces van verandering zal de militante strijd een belangrijke rol moeten spelen. Dmv. sabotage, aanslagen, onteigeningsakties etc. kunnen we aan dat proces een belangrijke bijdrage leveren; kan ruimte bevochten worden voor nieuwe ontwikkelingen; kan je laten zien dat verzet mogelijk is. Zo kan door bv. aanslagen, sabotage duidelijk gemaakt worden, waarom bepaalde projekten van groot strategies belang zijn binnen hun herstructureeringsplannen. Daarnaast kan je door een zo groot mogelijke effectiviteit, plannen ook -tijdelijk- daadwerkelijk blokkeren. Het kan de -ogenschijnlijk onzichtbare- verstrengeling van belangen (bv tussen staat en multi's) voor meer mensen zichtbaar maken. Militante strijd is ook in staat grenzen te stellen, nu is het genoeg; als een uitdrukking van kollektieve afwijzing en als uitdrukking van solidariteit en ondersteuning. Op al die nivo's is militante strijd een offensieve bijdrage aan het proces van verandering. Niet los daarvan; niemand zit erop te wachten dat kleine groepen mensen slechts zichzelf radikaliseren. Maar gebed in een veel breder offensief op alle terreinen, zodat de militante praktiese strijd ook krachtiger kan worden, omdat steeds meer mensen dat zien als een wezenlijk onderdeel van het opbouwen van een politieke tegenmacht. Dan zal het ook moeilijk worden, voor de heersenden, verzet af te doen als een geïsoleerd verschijnsel; als 'terrorisme', 'illegaal' en 'gewelddadig' en het zo de nek om te draaien. En kunnen we die begrippen reserveren voor waar ze werkelijk voor staan: nl. voor die imperialistische structuren, die over ter wereld ten grondslag liggen aan massamoord, honger en uitbuiting.

INHOUD:

- diverse stukken van de procesvoorbereidingsgroep
- GEEN BEVRIJDING ZONDER VROUWENBEVRIJDING
- VLUCHTELINGEN ALS WEGWERPARTIKEL
- THATCHERISME EN DE POTTEN- EN FLIKKERSTRIJD
- ENKELE NOTITIES OVER FRONTVORMING (van ex-BONKers)
- EKONOMIESE KRISIS EN HERSTRUKTURERING
- DE VRIJHEID OM TE GAAN EN STAAN WAAR JE WILT IN EEN EUROPA ZONDER GRENZEN
- SAMENWERKING IN "TERREURBESTRIJDING"

de brochure kost f 6,-- en is te koop in vele linkse boekhandels.

VERKLARINGEN

EN

KORTE BERICHTEN

VERKLARING

In de nacht van 31 juli op 1 augustus hebben wij de PvdA aangepakt. In: Groningen, Amsterdam, Nijmegen en Arnhem zijn bij kantoren en wethouders van de PvdA ruiten ingegooid, verf en stank naar binnen gegooid en er is geklad. De PvdA pretendeert een sociaal rechtvaardige politiek voor te staan en op te komen voor de 'maatschappelijk zwakkeren'. In werkelijkheid kiest zij steeds weer voor zakelijke boven sociale belangen. De solidariteit met de 'zwakkeren' heeft zij allang opgegeven. Als zoethoudertje stelt zij dat als het met het bedrijfsleven goed gaat, het ooit ook beter zal gaan met mensen, die het nu slecht hebben. In de praktijk verschillen de visie en het beleid van de PvdA dan ook niet wezenlijk van de no-nonsense politiek van Lubbers en Co. Dit blijkt duidelijk uit de volgende voorbeelden:

-Ook al is er geen zinvol werk, toch is betaald werk heilig verklaard. Baanlozen worden gekort en gedwongen tot zinloze

om- of bijscholing. De PvdA werkt hieraan mee. Niet het onderdrukkende economische systeem maar de individuele baanloze wordt aangepakt.

-In veel steden wordt o.a. door de PvdA gewerkt aan een 'investeringvriendelijk klimaat' ten behoeve van het zakenleven en het toerisme (hotels, luxe appartementen en kantoren). Dit gaat ten koste van de leefbaarheid. Terwijl de woningnood nog steeds toeneemt worden de lagere inkomensgroepen uit de binnensteden verjaagd, worden de woonlasten onbetaalbaar en kraken onmogelijk gemaakt. Zo worden de binnensteden gezuiverd van ongewenste elementen.

-De onwil van de PvdA om tegen zakelijke belangen in te gaan blijkt duidelijk uit haar houding ten opzichte van apartheid. Hoewel ze beweert hiertegen te zijn trekt ze daar verder geen consequenties uit. Dit blijkt ondermeer uit het feit dat PvdA bestuurders zaken blijven doen met Shell en andere bedrijven die in Zuid Afrika zitten.

Uit deze en andere voorbeelden blijkt dat de PvdA geen wezenlijke veranderingen te bieden heeft. Met haar kwasi-sociale houding probeert zij die indruk echter wel te wekken. Binnen het kader van de parlementaire democratie blijkt steeds weer dat de kapitalistische belangen de boventoon voeren. De PvdA en andere politieke partijen beschermen deze belangen,

in hun eigen streven naar macht. Willen mensen hun eigen ideeën en belangen tegenover dit systeem verdedigen, dan zullen zij zichzelf, los van alle partijen en vakbonden moeten organiseren en vaak ook tegen hen strijden. Mensen kunnen en moeten zelf verantwoording nemen voor hun eigen leven en daartoe zal het hele systeem omver moeten.

KOMITEE

"SCHUIF DE PANELEN DE WERELD UIT"

PERSVERKLARING

Amsterdam, 20 juli 1988

AFGELOPEN NACHT HEBBEN WIJ, SYMPATHISANTEN VAN HET MET ONTRUIMING BEDREIGDE PAND MARNIXSTRAAT 212, 250 WONINGEN IN AMSTERDAM ONBEWOONDAAR VERKLAARD

Bouw en woningtoezicht heeft het gekraakte pand Marnixstraat 212 als levensgevaarlijk bestempeld op grond van een ondeugdelijk en door onafhankelijke architecten bestreden rapport.

Ze denkt op deze manier goedkoop en snel te kunnen ontruimen als stromens van de eigenaar, Woningbedrijf West. Om de waanzin van deze ontruimingstruc aan te tonen, hebben wij afgelopen nacht bij 250 woningen, die in vergelijkbare toestand verkeren, een vergelijkbare brief bezorgd.

We hebben hier geenszins de bedoeling gehad de bewonersters schrik aan te jagen. Dit is ook waarom wij de grofste passages uit de originele brief, die de Marnixstraat ontving, niet hebben overgenomen:

van de drie dagen ontruimings-termijn hebben we twee weken gemaakt en het dreigen met hoge geldboetes en gevangenisstraffen hebben we achterwege gelaten. De bedoeling is alleen geweest om op deze manier de willekeur en het absurde beleid van de gemeente in deze aan de kaak te stellen.

Op dit moment is deze brief nog geen ernst. Maar als Marnixstraat 212 ontruimd wordt is de mogelijkheid voor de gemeente om op deze manier half, al dan

niet gekraakt, Amsterdam te ontruimen zeer reëel geworden. Wij hopen dat het niet zo ver zal komen en dat Amsterdam betaalbaar kan blijven voor iedereen.

Sympathisanten Marnixstraat 212

DODENMARS OP LOMMEL

Elke eerste zondag in november na Allerzielen wordt in Lommel(B) een dodenherdenking gehouden op een Duits militair kerkhof met een uitgesproken fascistisch karakter.

Een vreedzame tegendemonstratie is vorig jaar met geweld door de Rijkswacht uit elkaar geslagen. Dit jaar is er zondag 6 november 1988 een Dodenmars op Lommel die start in Eindhoven-Centrum om 09.00 uur 's morgens.

De afstand is precies 1 Engelse mijl (16,1 km), maar men kan ook in Valkenswaard of Lommelgrens aansluiten.

De herdenking op het kerkhof begint 14.00 uur. Informatie bij de Vredeswinkel, Grote berg 41, Eindhoven, 040-444707 (na 1 aug) of 040 - 816562 (J. van Kessel). Er moet nog een landelijk overleg volgen overigens. Wij laten ons niet uit het veld slaan.

DAG TEGEN KERNPROEVEN

ambassade-tocht en forumdiskussie in Amicitia, den haag

Op vrijdag 5 augustus wordt er in Den Haag actie gevoerd voor een internationaal verbod op kernproeven. Op die dag is het 25 jaar geleden dat de V.S., de USSR en Groot-Brittannië een beperkt kernstop verdrag sloten. De activiteiten van 5 augustus omvatten het aanbieden van een petitie aan de ambassades van de belangrijkste kernwapenlanden, gevolgd door een forumdiskussie in Amicitia.

11.00 uur: **ambasadetocht**, verzamelen op 't Malieveld, vertrek in 2 groepen naar de ambassades van de VS, Frankrijk en Engeland en China en Rusland.

Tevens wordt de petitie overhandigd aan leden van het parlement en regering.

13.30 15.30 uur: **Anti-kernproeven-diskussie**, in de "franse zaal" van Amicitia, Westeinde 15, Den Haag.

Aan het begin wordt de film "THE ATOMIC CAFE" vertoond, die gaat over kernproeven. Daarna is er een forumdiskussie

HIROSHIMA-herdenking

Zaterdag 6 augustus is het 43 jaar geleden dat de eerste atombom werd afgeworpen. De tweede viel op 9 augustus op Nagasaki.

Vrouwen voor Vrede uit Den Haag houdt om 12.00 uur een demonstratieve tocht door de Binnenstad. Hierbij voeren ze het schaduwproject uit, dwz op diverse plaatsen op straat worden "menselijke omtrekken" geschilderd.

Destijds bleven slechts afdrukken van lichamen over nadat "de bom" was gevallen.

Vertrek vanaf de Groenmarkt.

"De angst voor de dood, waarbij elke macht en invloed overgaat is het die de heersenden op de knieën dwingt!"

Lin-Shi-Tseng

Wie zich in de discussie over de beweging wil mengen en daarin 'n zinnige bijdrage wil leveren, moet wél van goede huize komen om het nivo van 'unzertrennlich' nog bij te houden.

Afgezien van de verwijzingen naar Pohrt, de Groenen en de Startbahn-autonomie, moet het iedere lezerster wel zijn opgevallen, dat er geciteerd wordt uit een stuk dat niet in het Nederlands is verschenen. Het kon ook niet anders; de bijdrage is een lukraak greep uit een lange Duitse discussie, die hier in Nederland iets anders verloopt. Want wij kennen geen "gebeurtenissen bij de Startbahn of een verscherpt vervolgingsbeleid tegen Rote Zora en de Revolutionäre Zellen", die ons zouden "moeten dwingen, deel te nemen aan een discussie over revolutionair geweld" anders dan "een zekere sympathie voor zulke akties".

Ook die ene van de bende van vier houdt zich uiteindelijk méér bezig met de Leidse bijdragen aan de Apartheidstrijd dan met de Duitse stuntvlucht (en terecht!), die toch niet veel meer bevat dan een vulgaire oproep tot 'eenheid in de strijd' als antwoord op de vraag naar de zin en de politieke legitimatie van revolutionair geweld. Is het dan werkelijk zo simpel, dat fenomenen als zich distantieren en de vlucht naar achteren overwonnen worden door een gezamenlijke ideologie (= weten waarvoor je staat), die de middelen weer eens moet heiligen? Nu dan onder het kopje: verzet tegen het patriarchaal-imperialistische systeem, waarbij zonder blikken of blozen

essentiële technieken van juist dit systeem, zoals bv. arbeidsdeling, worden overgenomen.

'Konjunktureel verzet' is ook zo'n uitdrukking, die erger doet vermoeden dan wat over 'die weisse Rose' al bekend is.

Verzet is mijns inziens net zo konjunkuur gebonden als de zomerse temperaturen, die fasco's en krullies richting aanslag drijven. Discussies over verzetskultuur, al dan niet konjunktureel aangewakkerd, hebben een uiterst ambivalent karakter; wat bepaalt, of ze tot inpassing binnen het heersende systeem of tot vertrouwen in je eigen politieke visie voeren, blijft doorgaans buiten zulke verbale uitingen van revolutionair onvermogen.

Er zit echter tussen bijdrage 1 en 2 van deel 4 van de 'bewegingsdiskussie' een tegenstrijdigheid, die voor mij op voorhand ook niet oplosbaar is.

In de eerste bijdrage (uit Duitsland) wordt gewaarschuwd, dat de beweging niet langer bepaald mag worden - geïdentificeerd of wat dan ook - door de rimpelingen van de Ra-Ra-steen in de hofvijver (in Amsterdamse bewoordingen: 'Wij zijn allemaal Ra-Ra!'). Het is niet de omvang, die telt maar de inhoud, waarnaar een beweging bepaald wordt. De breedte van de ideologie maakt de beweging, of wat zich daaronder laat vangen, groter, maar ook vager.

En over meelopersters en avantgarde hoeven we het dan niet meer te hebben.

In de tweede bijdrage wordt er nogal voorzichtig omgesprongen met de 'steen', als zou de discussie in de breedte ook al genoeg rimpelingen in de hofvijver te weeg kunnen brengen, dat je over een beweging kan spreken.

Dit zou een schijntegenstelling kunnen zijn - de vraag naar de kip of het ei -, ware het niet, dat de konsekwenties zo anders zijn. Het maakt namelijk nogal wat uit, of je je politiek handelen moet laten legitimeren door een brede ideologische consensus, of dat je je politiek handelen zelf weet te bepalen in de overtuiging van een gemeenschappelijke basis.

In het eerste geval - de legitiematiedwang - is een meerderheid vereist, die zeker in de metropolen voorlopig niet te vinden is; daarvoor werkt het heersende systeem te perfekt. De konklusie ligt voor de hand, die meerderheid dan maar eerst te bewerken en dus maar even af te zien van radicale akties. Het tweede geval geeft aanleiding om goeie akties onder druk van de brede beweging af te keuren, iets wat nu al te vaak gebeurt en inderdaad leidt tot fenomenen als distantieren e.d. Ook zonder de behoefte/noodzaak om de instemming van de massa's te verkrijgen kunnen politiek radicale akties juist zijn, ook al dragen ze niet de volle ondersteuning.

Ook zonder voorhoedefunktie kunnen akties een leerproces betekenen voor de uitvoerdersters en/of de toeschouwersters.

Eerste en belangrijkste eis voor radicale akties is, dat ze duidelijkheid scheppen in de verhoudingen van verantwoordelijken en onderdrukten binnen het Patriarchaal Imperialisties Komplex (PIK).

De veelheid en vooral de verscheidenheid aan akties maken de beweging minder grijpbaar en verhogen de angst bij de heersenden, en verhinderen binnen de beweging de fatale kortsluiting, dat met een deelsuksesje de maatschappelijke verandering al bereikt is.

ANTI-APARTHEIDSSTRIJD

DISKUSSIE

DE STROPDAS VAN OLIVIER TAMBO

ofwel:

hoe reformistisch is een revolutionair?

Ik wil de discussie over de verhouding tussen "radikale" en "legale" anti-apartheidsstrijd, zoals die in de Zwarte 104, 105 en 106 gevoerd is, voortzetten door te reageren op een aantal punten in de drie reacties in Zwarte 106, op de stukken van Harry en mij in Zwarte 105.

De schrijver van "reactie 1" is van mening dat een radikale aktiemethode nooit automatisch volgt uit een radikale analyse. Dan zijn we het in dit opzicht met elkaar eens, want dat is precies wat ik bedoelde met m'n opmerking "de schijnbaar logische stap die jullie maken van een radikale analyse naar radikale aktiemethoden zie ik niet zitten". Voor jullie is die stap - net als voor mij - dus niet vanzelfsprekend.

Mijn opmerking dat ik vind dat de huidige kapitalistische wereldorde om moet, maar dat ik daarbij vooralsnog bereid ben binnen de bestaande verhoudingen te werken om daar in te spelen op fikties en openingen in het systeem, wordt door de schrijver van reactie "1" als tegenstrijdig gezien.

De schrijvers van reactie "3" erkennen echter wél deze mogelijkheid, en stellen daarbij terecht dat de inzet dan wel moet zijn: de omverwerping van het systeem. Alleen deze "omverwerping" zal, uitgaand van de reële situatie in het centrum van het systeem (het westen) zoals die er momenteel uitziet, en de bewegingen die daar plaatsvinden, zich m.i. niet in één klap voltrekken, maar in een proces waarin fundamentele verschuivingen in de machtsverhoudingen niet gelijktijdig op alle nivo's zullen plaatsvinden. Dit proces is een samenspel van akties van progressieve partijen, vakbonden en bewegingen die op verschillende deel terreinen strijden en daar suksessen boeken en daarbij door radikale, buiten de legaliteit opererende bewegingen eraan herinnerd worden dat het uiteindelijke perspektief verder ligt dan het draaglijk maken van de bestaande verhoudingen.

Door de afwezigheid van een revolutionaire situatie in het westen (in Nederland), vervalt m.i. grotendeels het onderscheid tussen "reformisme" en "revolutie". Alleen in revolutionaire situaties (bijv. 1917, 1918 in Europa, 1949

in Zuid-Afrika) komt de tegenstelling tussen "reformisten" en "revolutionairen" duidelijk aan het licht: apartheid kun je niet hervormen, maar alleen revolutionair omverwerpen.

Mijn bewering dat de anti-apartheidsstrijd in de eerste plaats hún strijd (d.w.z. van het verzet in Zuid-Afrika) is, heeft veel kritiek opgeroepen in alle drie de reacties. Ik wil hierover wat misverstanden uit de weg ruimen. Deze bewering moet niet gezien worden als een ontkenning van elk verband dáár en westers imperialisme hier. Ook niet dat we geen recht hebben op een eigen strijd en slechts verlengstukken zijn van de strijd dáár.

Het betekent niet dat we ons slechts moeten laten dikteren door het ANC. Het betekent ook niet dat onze anti-apartheidsstrijd slechts een ver-van-mijn-bed-show is. Ik wilde alleen maar opmerken dat wij onze anti-apartheidsstrijd moeten afstemmen op de strijd die in Zuid-Afrika gevoerd wordt. Zo is in mijn optiek een boycot van Zuid-Afrika alleen zinnig omdat het verzet in dat land er zelf om vraagt. Shell moet uit Zuid-Afrika omdat zwarten ons vertellen hoe zij aan de lijve ervaren dat dat bedrijf een kwalijke rol speelt. Zo ben ik ook geneigd het anti-apartheidsbeleid van lagere overheden (ondanks alle halfslachtigheid en hypokrisie) niet alleen maar als negatief te beoordelen, omdat het door het verzet in Zuid-Afrika als een belangrijke steun in de rug wordt gezien.

Dat is wat ik bedoel als ik beweere dat de anti-apartheidsstrijd in de eerste plaats hún strijd is: de prioriteiten in de anti-apartheidsstrijd in Nederland moeten voor een belangrijk deel worden bepaald door de posities en de opvattingen van het verzet in Zuid-Afrika. Anders is onze anti-apartheidsstrijd een nieuwe vorm van (ditmaal links) kolonialisme: wij bepalen hier wat goed is voor de strijd tegen de apartheid daar.

Hiermee is niet gezegd dat de apartheid dáár het enige kwaad is, en dat het "hart van het beest" (in het westen) rustig mag blijven kloppen. Natuurlijk beseffen we dat de apartheid daar (in de periferie) slechts een extreme vorm is van het uitbuitingssysteem waarvan het "hart" (het centrum) zich inderdaad hier bij ons in het westen bevindt. Apartheid is één van de gezichten van de "veelkoppige beest" (hier

krijgt mijn betoog zowaar een bijbelse wending!); de andere "gezichten" zijn bijvoorbeeld: patriarchaat, homo-onderdrukking, uitbuiting van natuur en milieu, uitbuiting op de werkvloer, structurele achteruitgang van de positie van de laagst-betaalden, economische, politieke, kulturele en religieuze overheersing van volkeren overal ter wereld, anti-semitisme, enz, enz.

De anti-apartheidsstrijd is dus slechts één van de vele strijdt terreinen. En de strijd tegen Shell wordt niet alleen bepaald door anti-apartheid, maar ook door andere strijdt terreinen (milieu; werkvloer; indianenonderdrukking in Peru).

Terecht hameren jullie op dit laatste; alleen heb ik mijn twijfels bij het effect van de radikale aktiemethoden als het gaat om het bewust maken van de mensen van de kwalijke rol van Shell (en andere multinationals) op verschillende terreinen. De gemiddelde burger is eerder geneigd door dergelijke akties Shell als zielig "slachtoffer van terrorisme" te zien dan als kwalijke economische grootmacht.

We proberen de dwarsverbanden tussen de strijdt terreinen ook in de Leidse kontekst te leggen. In de anti-apartheids-tiendaagse in juni hebben we bijv. aan de orde gesteld: wat voor relaties er zijn tussen de vakbondsstrijd hier en in Zuid-Afrika, en tussen de vrouwenstrijd daar en hier. Het verwijt dat wij een gebrek aan

analytisch vermogen hebben vind ik dus onterecht, alleen (daarin hebben jullie gelijk) in het huis-aan-huis-krantje is daar onvoldoende van terug te vinden. Dat betreuren we. In de toekomst hopen we meer aandacht te besteden aan de analyse van de internationale verhoudingen achter de apartheid.

Overigens hebben jullie gelijk als je stelt dat als Shell zich uit Zuid-Afrika terugtrekt, het daarmee nog geen fatsoenlijk bedrijf is geworden. Shell uit Zuid-Afrika is geen eindpunt, het gaat om veel meer. Als Shell uit Zuid-Afrika weg is, is daarmee de apartheid nog niet afgeschaft, ook het internationale kapitalisme bestaat dan nog steeds, en ook de rol van Shell als grote multinational in dat internationale kapitalisme is dan nog onveranderd. Desalnietemin zullen we het vertrek van Shell uit Zuid-Afrika beschouwen als een belangrijke stap naar de overwin-

APARTHEID

ning van de apartheid, omdat dan een belangrijke economische steunpilaar voor de apartheid is weggevallen.

Maar de anti-apartheidsstrijd gaat daarna, zowel in Zuid-Afrika als elders onverminderd voort!

Tot slot nog dit: Ik ben blij met deze discussie tussen "legalen" en "radikalen" zoals die in de Zwarte gevoerd wordt. Het werd hoogtijd dat dit eens gebeurde, en dat de wederzijdse misverstanden uit de weg geruimd konden worden (hoewel er natuurlijk een aantal fundamentele verschillen overeind blijven).

Temeer daar we in de plaatselijke groepen meestal niet onverdeeld gelukkig zijn met simpele distancieringen van de landelijke gevestigde anti-apartheidsbewegingen. Van mening verschillen is nog wat anders dan simpelweg distancieren en weigeren de discussie aan te gaan.

Ik hoop dat deze discussie stimulerend werkt op onze strijd. Ik denk dat we elkaar nog wel eens tegen zullen komen op de raakvlakken van de "legale" en "radikale" strijd. Amandla!

Nico

REAKTIE SHELL DISKUSSIE

Als wezenskenmerk van radikaal links verzet (tegen apartheid) wordt voortdurend een zogeheten revolutionair perspectief door de voorstanders ervan opgevoerd. Voor de rest gaat het over van alles en nog wat, zolang het maar vies, voos en verkeerd is. Maar wat is dan dat revolutionaire perspectief eigenlijk? Hoe zien de positieve kanten ervan uit? Hoe ziet het vooruitzicht op fundamentele verandering eruit? Hoe moet die verandering eruit zien? Wat moet het resultaat zijn? Waarom wordt daar nauwelijks over geschreven? Of is revolutionair perspectief de zoveelste kreet?

HAARLEM

Ook in Haarlem komt het anti-apartheidsverzet op gang. In de nacht van 13 op 14 april snijden 'Haarlemse Autonomes' een aantal slangen door van van het Shell-station aan de Europaweg uit solidariteit met de arrestanten van 11 april en als protest tegen de aanwezigheid van Shell in Zuid-Afrika. Het Shell-station blijft de daarop volgende maanden in de belangstelling staan van meerdere los van elkaar staande groepjes anti-apartheidsactivisten/s. Zo worden bij het Shell-station pamfletten uitgedeeld aan voorbijgangers en automobilisten en wordt er op een andere manier het Shell-uitgangsbord kapot geslagen. Na een plakactie van anti-Shell posters, is er in de nacht van 5 op 6 juli een voor Haarlemse begrippen omvangrijke kladaaktie tegen Shell geweest. De kladaaktie krijgt veel navolging.

NIEUWEGEIN

Slangen gesneden en leuzen gekalkt bij een Shell-station. De actie was bedoeld als verjaardagskadoetje voor Nelson Mandela. Volgens een Shell-woordvoerder slaat dat nergens op omdat "het hele jaar door Shell-pompen worden gemold"

UTRECHT

In Utrecht werden de ruiten ingegooid van de SHV, de grootste Nederlandse kolen im/expoorteur van Zuid-Afrikaanse kolen.

Spoorbrug Venlo-Blerick

BESTRAF DE RACISTISCHE MOORD OP AHMED TOUZANI

Op dinsdag 2 augustus stonden de racistiese moordenaar Anton Verrips en zijn compagnon Pieter de Boer voor de rechtbank in Utrecht.

In de nacht van 20 op 21 april hebben deze twee beruchte geweldenaars en criminelen de Marokkaanse jongere Ahmed Touzani en zijn Surinaamse vriend Johnny Asgarali zonder enige reden onverwachts van achteren aangevallen op het Visschersplein te Utrecht. De ex Benelux kampioen en oud prof-bokser Verrips doodde Ahmed met één vuistslag. Johnny werd zwaar mishandeld en is sindsdien verschillende keren aan een ernstige kaakbreuk geopereerd. Zoals Verrips zelf zegt, was er geen enkele concrete aanleiding voor deze dodelijke agressie tegen twee migrantenjongeren:

"Ik realiseer mij, dat indien ik gewoon had doorgelopen er niets was gebeurd". Achter deze overdreven haat van een man die zich bewust is van "de dodelijke klap in mijn handen", schuilt slechts één motief: racisme!

Reeds eerder toonden getuigenissen aan, dat de geweldenaars in racistiese kringen verkeren en in het verleden migrantenjongeren hebben aangevallen. Vrijgekomen processtukken leren nu ook, dat Verrips een uitgesproken racist is, voorwie het woord "nikker" normaal taalgebruik is om mensen met een andere huidskleur aan te duiden.

VREEMDELINGENHAAT

Al deze feiten zijn door politie en justitie volkomen genegeerd! Voor hen is het scheldwoord "Nikker" waaruit een diepe vreemdelingenhaat en minachting spreekt geen racisme en géén aanleiding voor grondig onderzoek naar de achtergronden van Verrips.

Integendeel, persofficier Behling beweert, dat hij niet weet of de dader een racist is en .... concludeert bij voorbaat al, dat er geen sprake is van een racistiese moord. Een ontoelaatbare vooringenomenheid, die alleen kan leiden tot bescherming van de daders.

Justitie heeft zich dan ook ontpopt als verdediger van de daders. Evenals de politie, die naar nu blijkt eerdere klachten over mishandeling door Verrips en de Boer niet in behandeling heeft genomen.

Met opmerkingen over "een gevecht tussen criminelen onder-

ling", "wijkrijd", "drugsgebruikers op zoek naar buit" vielen zij Ahmed en Johnny aan in de pers. Irrelevante zaken waarvoor geen concrete aanwijzing bestond en die nooit een rechtvaardiging kunnen zijn voor zo'n dodelijke aanval.

Het idee dat junks criminelen zijn en dus vergeleken kunnen worden met moordenaars als Verrips is een ultra-rechtse opvatting. Een opvatting die leidt tot grotere repressie van drugsverslaafden en die overschilligheid kweekt tegenover aanvallen op deze zwakke groep.

Drugsgebruikers zijn geen criminelen maar slachtoffers van een maatschappij die onze jongeren geen perspectief op werk, scholing en een goede toekomst biedt, maar hen tot prooi maakt van op geld beluste drugshandelaren. Geen repressie, maar hulp en opvang voor hen!

DOELBEWUST

Onder druk van de krachtige demonstratie van honderden anti-racisten en de familie hebben politie en justitie hun lasterlijke opmerkingen ingeslikt en zijn van taktiek veranderd. Maar ze weigeren te spreken over een racistiese moord. Omdat zij geen ander doel hebben dan het verdedigen van de onrechtvaardigheid in de huidige maatschappelijke orde en zich geroepen voelen om alles wat het imago kan schaden te onderdrukken. De waarheid over het racisme in de 'multi-culturele' stad Utrecht met haar 'minderheden-

beleid' moet verhuld worden. De aanklacht van justitie tegen Verrips en de Boer luidt doodslag en openlijke geweldpleging. De feiten wijzen anders uit. Ahmed is doelbewust vermoord en de zware mishandeling van Johnny was een doelbewuste daad van racistiese elementen.

Laat uw anti-fascistiese en democratische stem horen. Eis met ons:

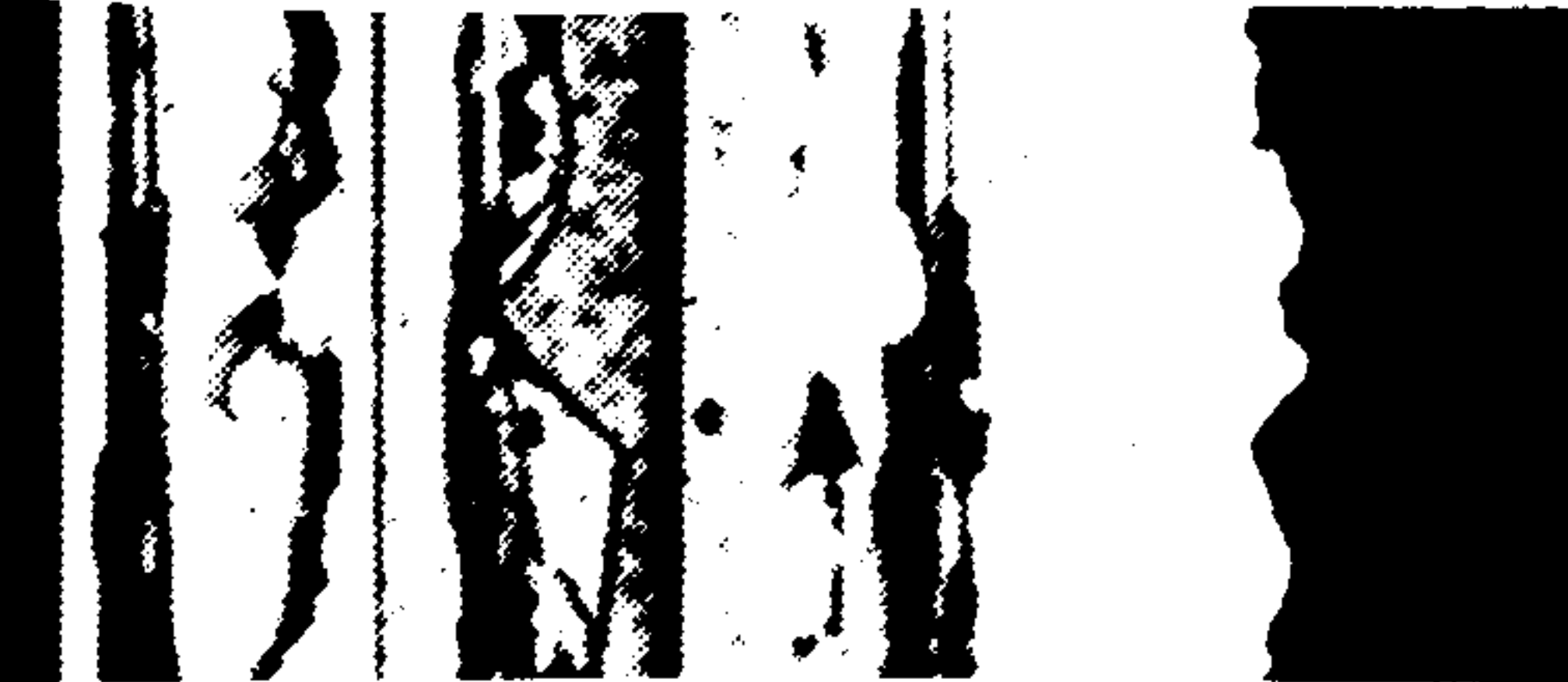
- Strengste bestraffing van de racistiese moordenaar en geweldenaar.
- Schadevergoeding voor familie Touzani en Johnny Asgarali.
- Een werkelijk democratische rechtsgang.
- Terechtwijzing van politie en justitie!

Voor deze terechtwijzing van het OM - in de persoon van mr. Behling, de officier van justitie die het onderzoek en de vervolging in deze leidt - heeft Henk Kersting een brief aan de minister van justitie gestuurd. Hierin maakt hij een vergelijking met de zaak Alan Reeve, die veroordeeld werd op moord, terwijl het doodslag van een smeris betrof.

Verder gaat Kersting in op het racistiese en diskriminerende karakter van de moord en staaft dit met een groot aantal gegevens die ook bij mr. Behling bekend zijn.

Aangezien het OM - bij monde van mr. Behling - echter bij voorbaat weigert, op deze punten in te gaan en in het onderzoek mee te laten wegen, komt Kersting tot de konklusie: "Onmiskenbaar wordt er klassenjustitië bedreven.

Klassenjustitie is niet alleen dat invloedrijke en rijke verdachten minder snel worden vervolgd, doch ook dat voor politie en justitie het ene mensenleven minder waard is dan het andere. Op wrange wijze werd deze zienswijze nog eens onderstreept door de landsadvocaat in de zaak Ferdie E., die verklaarde de dood van een junk van minder maatschappelijk belang te vinden. In de vervolging en opsporing uiten

deze klassenverschillen zich ook.

De dader van de moord op G.J. Heijn maakt de hele Nederlandse politie jacht. Verrips en de Boer konden ongestoord hun gang gaan omdat de politie geen aandacht schonk aan eerdere slachtoffers, met als noodlottig gevolg de dood van de broer van cliënte Touzani. Hoewel politie en justitie daar kennelijk anders tegen aankijken, is de aanslag op Touzani en Ascarali laffer en ernstiger dan de moord op G.J. Heijn.

Het doden van mensen om reden/ in het besef dat zij maatschappelijk achtergesteld zijn, behoort tot de laagste en verwerpelijkste misdrijven die er bestaan".

Tot zover de brief van Kersting aan de minister van justitie. Terwijl de zaak intussen is voorgekomen, is er nog geen reactie op deze brief binnen.

h

a

m

b

u

r

g

INFORMATIE UIT HET "INTERNATIONALES ZENTRUM" IN HAMBURG

Het "Internationales Zentrum" is ontstaan vanuit de situatie rond de Hafenstrasse van het afgelopen jaar, en vanuit de behoefte met buitenlandse kameraden (m/v) gezamenlijk een discussie én praktijk te ontwikkelen aangaande internationale vraagstukken en problemen. Het geheel van discussies en uitgangspunten hier weer te geven is heel moeilijk, de verwachtingen en doelstellingen van de individuen binnen het Centrum zijn verschillend en we zijn nog op zoek naar een gemeenschappelijk doel.

We willen nu iets over onze activiteiten m.b.t. Palestina schrijven, omdat we daarin tot nu toe de meeste continuïteit ontwikkeld hebben.

Aansluitend aan de 'Sylvester'-dagen in de Hafenstrasse, waar een theoretische en een ervarings-uitwisseling plaatsvond tussen verschillende steden en landen, en de steeds weer geformuleerde behoefte aan een betere informatie uitwisseling, willen we schrijven over onze initiatieven ter ondersteuning van de bevrijdingsstrijd in Palestina tijdens de EG aktiedagen.

Sinds 'Sylvester':

- In het kader van de 'Sylvester'-dagen in de Hafenstrasse was er een manifestatie en spontane demonstratie van zo'n 500 mensen. Daarbij werden de ruiten van een buro van 'Neue Heimat' ingegooid; Neue Heimat International was betrokken bij de bouw van "Israelische" nederzettingen in de bezette gebieden.

- In Januari een demo door de binnenstad met ca. 200 mensen. Bij deze demo hield de politie voor-kontrollen en eisten dat we de vermommings (palestijnsjaals) afdeden.

- Op 30 maart -Dag van de Aarde- als onderdeel van een brede demonstratie (die voor het grootste deel uit buitenlandse organisaties bestond) een manifestatie voor een reisburo dat voornamelijk reizen naar Israel boekt. Tijdens de manifestatie werd tot een boycot van het toerisme naar Israel opgeroepen. Het toerisme naar Israel is bij elkaar sinds het begin van de opstand met zo'n 20 % afgenomen. Een uitzondering daarop is alleen het toerisme uit Duitsland.

Een andere actie was het beschrijven van de muren van de Hafenstrasse met leuzen voor Palestina en een oproep tot

boycot van Israel. Doordat duizenden mensen deze leuzen lezen, oefenen ze druk uit op de politiek van de zionisten. De Centrale Raad van de Joden maakte bezwaren bij de Hamburgse senaat en een Israelische firma bood aan de gehele muur over te schilderen. Met verschillende methodes werd geprobeerd de Hafenstrasse onder druk te zetten, tot en met een geplande politie-inval. Opgewonden reakties waren er ook in de linksburgerlijke hoek. Op een landelijk congres van de GAL (Groenen) werd het voorstel gedaan,

eigenhandig met 3 emmers verf de hafenstrasse in te gaan en de muur over te schilderen! Dit toont duidelijk de houding van de linkse reformistische partijen aan m.b.t. Palestina. Al na de eerste Palestina demonstratie werden in een linkse krant distanciëringen verspreid en een debat over het bestaansrecht van Israel begonnen. In de TAZ werden de boycotoproepen van Israel gelijkgesteld met de Nazi-kampanje "Koop niet bij Joden". Dat is beslist één van de redenen, dat ondanks de vele activiteiten m.b.t. Palestina in het laatste half jaar, er binnen links nog een zwakke mobilisatie is. Aan de demonstraties en manifestaties wordt meestal door zo'n 200 mensen deelgenomen en tot nu toe is het niet gelukt de mobilisatie daar boven uit te laten stijgen.

- Op 1 mei werd tijdens de afsluitende manifestatie van het DGB (samenwerkingsverband van de Duitse vakorganisaties) een grote palestijnse vlag gehesen. De DGB werd opgeroepen de Palestijnse vakbonden te erkennen. Deze actie kreeg vooral de bijval van Palestijnen. Het was ook een goede zaak dat velen uit de vakbonds demonstratie hiermee werden gekonfronteerd. Later was er in de Hafenstrasse een internationalistisch straatfeest onder het motto "solidariteit met Palestina". Overal hingen palestijnse vlaggen.

We vinden het belangrijk, om niet alleen in z'n algemeen de strijd daar te ondersteunen, maar ook concrete eisen te ontwikkelen, waarmee we hier de HEERsenden konfronteren, en waarmee we proberen hun poli-

tieke speelruimte te beperken en hun materiële schade toe te brengen. Dat houdt voor ons in, dat we daar waar we leven de strijd tegen het systeem voortzetten en organiseren. De strijd voor het bereiken van onze doelen betekent voor ons ook de ontwikkeling van een nieuw internationalistisch solidariteits

bewustzijn, zowel bij 'ons', als in de rest van de samenleving.

Tot nu toe zijn de volgende eisen geformuleerd:

- boycot van het toerisme naar Israel
- boycot van Israelische producten.
- boycot van 'kibboets-gangers'
- erkenning van de Palestijnse vakbonden.

Tijdens de EG top in Hannover handelde het zich ook om uitbreiding van de handel tussen de EG en Israel, die in het Europese parlement door een meerderheid van de Regenboogfractie, kommunisten en neofascisten geblokkeerd was. Het ging om een uitbreiding van de gegarandeerde afname van 'Israelische' vruchten. Op initiatief van Genscher zou het tijdens de EG-top weer opgevoerd moeten worden. De beslissing werd wederom naar het Europees parlement terug verwezen. Tijdens de aktiedagen tegen de EG in Hamburg van 24 tot 26

juni werden in een gezamenlijke actie 5 supermarkten aangepakt. Tegelijkertijd werd een Jaffareklame in een van de hoofdstraten van Hamburg met verfbommen bestookt. In de supermarkten werd groente en fruit uit Zuid-afrika en Israel met verf en dierenbloed onbruikbaar gemaakt, bij een van de supermarkten gingen m.b.v. verf de kassa's eraan. Daarbij werden stencils verspreid met de oproep israelische en zuid-afrikaanse producten te boycotten.

Daarnaast was er nog: Een manifestatie over renovatie in het stadsdeel Een manifestatie voor samenvoeging van alle politieke gevangenen en een manifestatie voor solidariteit met de palestijnse strijd. Tijdens deze manifestatie werd door het Internationale Centrum een muurschildering gemaakt, waar de samenhang tussen de palestijnse strijd tegen het zionistische kolonistenregiem en de oproep tot een boycot van israelische producten uitgebeeld werd.

Solidaire groeten,
Internationaal Centrum
Hamburg 14-7'88

TRAUENBEFREIUNG sprengt jede NATION
WIEBE und KRAFT für ULLA und INGRID
und alle kämpfenden GEFANGENEN

Op 18.12.87 werden in Hamburg, Hannover, Düsseldorf, Köln, Bochum en in het Ruhrgebied 33 huiszoekingen verricht, in woningen, bedrijven en bij het Genarchiv in Essen. In samenhang met deze actie werden Ursula Penselin in Hamburg op 18.12 en Ingrid Strobl in Köln op 20.12 gearresteerd. Ulla werd er van beschuldigd lid te zijn van "Rote Zora", Ingrid zou lid zijn van de "Revolutionäre Zellen" (RZ). Meer dan 20 gerechtelijke procedures i.v.m. par. 129a lopen nog, vnl. tegen vrouwen in het Ruhrgebied. Vier personen worden nog steeds gezocht.

Ulla en Ingrid zitten momenteel ruim een half jaar in voorarrest - gedurende de eerste 3½ maanden totaal geïsoleerd, sindsdien eenzaam opgesloten met "verlichting" zoals gezamenlijk luchten, deelname aan gemeenschappelijke activiteiten, (maximaal) 20 boeken en 5 tijdschriften tegelijk in de cel, bezoek met een glazen scheidingswand m.u.v. familiebezoek. Deze "gunsten" werden verleend op voorwaarde dat geen van beide vrouwen contact met andere gevangenen opneemt die vanwege par. 129a aangeklaagd of veroordeeld zijn (dit geldt m.n. voor Ingrid omdat in het Hamburgse HvB ook Barbara Ernst gevangen zit, die op par. 129a veroordeeld is). De post van en voor beide vrouwen wordt bovendien gecensureerd en moet het buro van de onderzoeksrechter passeren.

Tegenwerking in de bajes

Beide vrouwen hebben om de uitoefening van hun beroep als journaliste voort te zetten veel materiaal nodig, in het bijzonder fotokopiën uit publikaties m.b.t. genentechnologie, bevolkingspoli-

tiek, fascisme enz. Ingrid werkt aan een boek, dat al in februari verschenen had moeten zijn en Ulla aan een onderzoek m.b.t. het thema bevolkingspolitiek en genentechnologie. De overhandiging van het toegestuurde materiaal wordt vaak onnodig gerekt of vindt niet plaats. De tijd die beide vrouwen hebben om te schrijven is beperkt (Ingrid mag dagelijks slechts tot 18 uur schrijven). Hierdoor wordt de inhoudelijke arbeid van de vrouwen belemmerd om van de vele kleine dagelijkse pesterijtjes maar te zwijgen.

Midden juni heeft het Bundesanwaltschaft (BAW-het federale OM) de aanklachten tegen beide vrouwen bij de strafkamer van het gerechtshof in Düsseldorf ingediend. Federaal procureur-generaal Rebmann heeft daarbij verzocht beide zaken gezamenlijk te behandelen omdat het zou gaan om het "komplex van activiteiten": RZ/Rote Zora. Volgens een verklaring van Ulla's advocaat Hartmut Jacobi, zullen bij aanvaarding van de aanklachten naar alle waarschijnlijkheid beide procedures samengevoegd worden om tot een eenstemmig vonnis over achtergrond en ontwikkeling van Rote Zora en haar verwevenheid met de RZ te komen. Praktiese- en politieke gronden zijn doorslaggevend voor deze stap, konklusies m.b.t. een eventuele veroordeling van beide vrouwen kunnen hieruit echter niet getrokken worden.

Het gerechtshof in Düsseldorf behandelt momenteel een par. 129a-proces tegen 4 personen die er o.a. van worden beschuldigd aanslagen op kazernes en terreinen van het Bundesgrenzschutz gepleegd te hebben. Afgaande op uitlatingen van personeel aan het gerechtshof, zal dit proces niet

voor begin 1989 beëindigd zijn. Voor Ulla en Ingrid houdt dat in dat hun proces niet voor lente '89 beginnen zal. Aangezien meerdere gerechtshoven par. 129a-processen kunnen doen plaatsvinden en op 't ogenblik niet alle met een dergelijk proces belast zijn, moet het verzoek van het BAW om de aanklachten uitgerekend voor het gerechtshof van Düsseldorf te willen behandelen enerzijds als nog een tegenwerking gezien worden. Anderzijds is het niet onwaarschijnlijk dat het in het belang van het BAW is om de zaak in Düsseldorf te laten voorkomen omdat daar president van de rechtbank Arend zetelt. Aan het gerechtshof van Düsseldorf wordt getracht de 4 personen die terechtstaan en die aanslagen onder de naam "Kämpfende Einheit Crespo Cepa Gallende" gepleegd zouden hebben - dus een "militante groep" van de "illegale militanten"- als "onderafdeling" van de RAF te definiëren. Dat houdt in: aangeklaagd als "terroristische vereniging". Als deze konstruktie door het gerechtshof geaksepteerd wordt, betekent dat in het vervolg dat iedere willekeurige aanslag gepleegd onder de ideologische paraplu van de "RAF" of "RZ/Rote Zora" als lidmaatschap van een "terroristische groep" aangeklaagd kan worden.

Wanneer vrouwen vrouwen kennen..

De beschuldigingsakten tegen Ulla en Ingrid bevatten wezenlijk niets nieuws in vergelijking met de arrestatiebevelen; bovendien wordt, zoals bekend, Ingrid de aankoop van een door het Bundeskriminalamt geprepareerde wekker van het merk Emes Sonochron ten laste gelegd, waarvan be-weerd wordt dat deze bij een aanslag van de RZ op het hoofdkantoor van Lufthansa in Köln (20.

10.86) gebruikt zou zijn. De aanslag was gericht tegen de deelname van Lufthansa aan de uitwijzing van asielzoekers en het sex-tourisme in Azië. Ulla wordt vnl. ten laste gelegd bij de planning en voorbereiding van aanslagen op 9 filialen van de kledingfirma Adler in augustus '87 in Aken, Bremen, Frankfurt, Halstenbek bij Hamburg, Holzwickede, Isernhagen, Neuss, Kassel en Oldenburg "betrokken" geweest te zijn. De aanslagen werden gepleegd uit solidariteit met de stakende textielarbeidsters bij Flair Fashion/Adler in Zuid Korea.

Als bewijzen worden, zoals gebruikelijk, "konspiratieve" gedragingen aangevoerd -hieronder vallen dan ontmoetingen in openbare kafé's, wandelen door de stad, het uitstappen op verschillende stations in Hamburg na een gezamenlijke reis en de vriendschap met vrouwen, die weer met andere vrouwen...

Het federale gerechtshof (BGH) hield zich niet aan de wettelijk voorgeschreven halfjaarlijkse toetsing van de hechtenis. Pas op 3.6.88 werden de advocaten verzocht schriftelijk commentaar te leveren op het voortduren van de hechtenis. Daarna zal het BGH de voortzetting van de hechtenis behandelen - dus met flinke vertraging. Een extra ingelaste mededeling toetsing kon door de advocaten afgedwongen worden. Deze zal later door het gerechtshof van Düsseldorf behandeld worden.

Dus niets nieuws, niets "verdachts" - in wezen het pietepuiterig bijeenschrapen van genoemde bewijzen die als je er alleen maar naar kijkt niets anders dan gammele, onhoudbare konstrukties blijken te zijn.

De huidige ingediende aanklachten, de omvang van de processtukken (bij elkaar 40 ordners), het toneelspel van het overhandigen van de stukken aan de advocaten (niet per post maar met een auto van de overheid uit Karlsruhe naar Hamburg en Köln) en het opzettelijk samenvoegen van beide procedures evenals het novum van de "aanslagrelevante thema's", de weinig overtuigende bedenksels over konspiratief gedrag die afgeleid zijn van alledaagse taferelen, de willekeurige uitbreiding van "daderskringen" met deelnemers aan voor het publiek toegankelijke manifestaties, kongressen, bijeenkomsten, het bijzonder verdachte feit dat vrouwen met elkaar bevriend zijn als "bewijs" van lidmaatschap volgens par. 129a - dit alles wijst er op dat 't het BAW om nieuwe "strafbare feiten" en criteria om tot veroordeling te komen gaat.

Een woordvoerder van het BAW gaf direkt na de razzia van december '87 te kennen, dat ze zich nu in de positie van een derneming bevinden die het hele jaar verlies verlies heeft gendraaid en plotseling toch nog een

jaarwinst noteren kan.

Solidariteit

Gedurende de afgelopen ca. 200 dagen voorarrest van beide vrouwen werd middels solidariteitsmanifestaties etc. geprobeerd de arrestaties en de situatie van beide vrouwen onder de aandacht te brengen.

Verscheidene grote manifestaties in Hamburg, Köln en Berlijn in januari 1988, demo's in Hamburg en Köln, kleine betogingen, bijdragen aan de Hamburgse vrouwenweek, solidariteitsconcerten in Hamburg, Kassel, Berlijn, Köln, Essen en intussen uitgestrekt over nog 100 manifestaties in het hele land. Daarbij was het belangrijk dat het thema repressie met een discussie over de "aanslagrelevante thema's" verbonden werd (in het bijzonder genentechnologie, voortplantingstechnologie, bevolkingspolitiek, asielbeleid).

Door de meest uiteenlopende vrouwengroepen, door autonomen en groenen t/m de vereniging van plattelandsvrouwen werden mensen van de steungroepen in Hamburg en Köln en vrouwen van het Genarchiv in Essen uitgenodigd om mee te doen aan manifestaties en discussies. Eind april vond -Hamburg proudly presents- Europa's eerste fietsdemo plaats tegen "Genentechnologie, voortplantingstechnologie, bevolkingspolitiek, meselijke genetica en andere High Techs" met ca. 700

deelnemersters. Informatieve bijeenkomsten vonden ook in het buitenland plaats: in Zürich tijdens het Vrouwenfilmfestival, in Cretieul (Frankrijk) en in Wenen. En steeds weer waren er kleine zwaai- en lawaaidemo's bij de bajessen in Hamburg en München-Neudeck om Ulla en Ingrid op te monteren en te sterken.

Een breed verband van initiatieven, groepen, organisaties en individuen heeft in Hamburg de brochure "Anschlag auf die Schere am Gen und die Schere im Kopf" heruitgegeven. Met de 2e druk heeft de oplage de 10.000 bereikt.

Solidariteitsverklaringen kwamen uit binnen- en buitenland, van FINRAGE (feministies internationaal netwerk voor verzet tegen genen- en voortplantingstechnologie), van Angela Davis, verscheidene vrouwengroepen uit de V.S., Canada, Spanje, Noorwegen, Oostenrijk, Zwitserland en Groot-Britannië en er verschenen m.b.t. de "affaire" talloze publikaties.

Ondanks de kriminalisering, de intimidatie en de repressie is de interesse voor de "aanslagrelevante thema's" (zoals genentechnologie, bevolkingspolitiek, vluchtelingenpolitiek) groter dan ooit. Het aantal "aanslagrelevante thema's" stijgt, ook wanneer de aanslagen mislukken.

Ulla en Ingrid vrij!

PLAKATGRUPPE EIFFLERSTRASSE

**Die moderne
Hexen-
verfolgung
endet in
Isolations-
haft**

...und beginnt bei Schönheitsidealen · frauenfeindlicher Werbung
Diskriminierung am Arbeitsplatz · §218 · Frauen als Sexobjekt
Verhinderung radikaler Kritik an bestehenden Verhältnissen

Freiheit für Ulla und Ingrid!

BRIEF VAN ULLA

Het valt me in mijn brieven op dat ik herhaaldelijk "wij" schrijf en niet steeds "ik".

Ik heb pas het boek van Marianne Herzog "Verlies je honger niet" gelezen. In het begin vertelt ze dat haar vriend(inn)en haar, nadat ze vrij was gekomen, in 't geheel niet hebben gevraagd naar hoe het daarbinnen was geweest. Ze wilden haar met dat soort vragen geen pijn doen: "Maar ik had niets anders aan mijn hoofd dan de gevangenen met wie ik daarbinnen was samen geweest", schrijft ze. Dat kan ik me intussen voorstellen. Nu, terwijl ik met andere vrouwen praat en het dagelijks leven een heel klein beetje met elkaar (tegen de stroom in) georganiseerd wordt, is de bajes bijv. het middelpunt van nachtelijke dromen, droomgebeurtenissen met vriendinnen hier binnen. Vriendinnen? Misschien is er maar één, wie weet, die later nog aan mij zal denken. Ik zal me er zeker vele herinneren, als ze hier uit komen, als ik hier uit kom. Ik heb veel geleerd, ook van hen met wie ik niet zo verwant ben. Als voorbeeld een kort gesprek tijdens de 2-wekelijkse groep op zondag: Eén vertelde over het schrikbeeld dat ze had bij de voorstelling in de bajes alleen met vrouwen te maken te moeten hebben. In haar omgeving loopt zo veel via mannen; vrouwen betekent concurrentie, afgunst, onbetrouwbaarheid. Daar heb ik nooit zo over nagedacht. Maar dan nog: goede, nieuwe ervaringen in het "vrouwenhuis". Natuurlijk zijn hier ook conflicten en rottigheid tussen vrouwen, maar het valt mee. Dat moet ik hier opnieuw leren, inschatten, oppassen en steeds weer open zijn. Sommigen houden er duidelijker ideeën op na dan anderen: vrouwen, die nieuw binnengebracht zijn, bijv. de eerste keer van shag voorzien. De afstand tot de bewaarders bewaren, een beeld schetsen hoe het hier z'n gangetje gaat, waar de vallen ingebouwd zijn. Heel praktische hulp zoals bijv. een advokate regelen, brieven vertalen...

(...)
Met sommigen proberen we te praten. Niet voortdurend het geklets over de (dope-)scene buiten (de meesten zitten hier direkt of indirect wegens dope) of ook over de nieuwste rotstreek van de een of de andere bewaarder. Praten over onze (levens-)ervaringen, over boeken, het bajessysteem, AIDS, over geweld tegen vrouwen, ook: van vrouwen, over racisme valt veel te praten (hier binnen zijn we multinational). Kleine voorbeelden, waarover je nooit eens een avondje kan kletsen maar slechts tijdens het uurtje lichten, dat voorbij vliegt (bij het naar binnen gaan merk je, met x heb ik haast niet gespro-

ken, met y vandaag ook niet), en 2 keer in de week in een groep met 10-15 vrouwen - dat is gewoon weinig tijd; ook als we met de groep alleen zijn (bijv. zonder pastoor) en makkelijker kunnen praten. Er is natuurlijk altijd veel om over te kletsen, over wat je afzonderlijk meemaakt aan leuke en vervelende dingen. En dat is nu juist een probleem: we hebben hier meer contact met elkaar en tijd als groep nodig die we zelf, "zonder toezicht", kunnen invullen. Van het laatste is hier eigenlijk geen sprake. Zo nu en dan, op speciaal verzoek, kunnen vrouwen in een lege cel "samen opgesloten" worden. Deuren open, al was 't maar op vastgestelde tijden, bestaat hier ook niet. Buiten dit worden bijv. ook velen aan het werk gezet, omdat dit, als je tenminste buiten je cel werkt, contact met andere gevangenen betekent (en om "werkwilligheid" te tonen moet vrijwel iedereen in eerste instantie met werk op de cel beginnen). (...)

Ik kan dit alles eigenlijk slechter beschrijven dan anderen. Het bajessysteem -waarmee de hele samenleving doordrengd is- is gebaseerd op het "verdeel-en-heers"-principe (van verschillende vormen van isolatie tot aan open inrichting toe) en op een onvoorstelbare verscheidenheid in het systeem van straffen en disciplineren (de andere kant van de medaille: privileges). De weinige rechten die we op papier hebben kunnen ten alle tijde tot straf verheven worden. Dit systeem laat zich analyseren maar voorstelbaar wordt het voor de buitenwereld uiteindelijk niet. (...)

"Rust en orde" tegen bloemen op de cel en tegen brochures en tegen muiterij. Kaarzen zijn van januari t/m november brandgevaarlijk, in december niet; douchen in de namiddag - als het "organisatorisch mogelijk" is; een voortdurend gevecht om elke poster die in de cel hangt; verboden het gras op de binnenplaats te betreden - er omheen lopen; bij goed weer extra luchten op zaterdag en zondag - geen gegarandeerd recht, het wordt toegestaan als ware het barmhartigheid, wat lekker weer is wordt door de bewaarders bepaald; ook de duur hangt van hun humeur af, als ik nu tijdens het gezamenlijke luchten met Barbara praat, wordt er "natuurlijk" mee bedreigd dat we allemaal naar binnen moeten... Alleen bladzijden lang opsommen zou misschien helpen duidelijk maken hoe ze ons willen vermurwen, verstikken, ook buiten de isolatie, wanneer het ons niet lukt om er iets tegen te doen, ook met kleine, onspektakulaire dingen. -

Er zijn heel veel boeken geschreven over de bajes: door verschillende mensen, uit verschillende tijden, in verschillende ba-

jessen. En desondanks zijn er in alle verslagen gemeenschappelijke dingen te vinden, want het doel van bajessen en het zich/haar daartegen proberen te verweren, is altijd hetzelfde. Lees deze boeken. Daardoor wordt de voorstelling konkreter, concreet wordt ze altijd pas hierbinnen. Maar de moed en levenswil van de vele gevangenen helpt ook de buitenwereld, de bajes niet alleen als Moloch, maar ook als iets op te vatten waarbij het niet alleen om het pure overleven gaat.

Marianne Herzog: Nicht den Hunger verlieren (BRD, begin jaren '70); Carl Harp: Liebe und Hass (VS, jaren '70); Vera Figner: Nacht über Russland (Rusland, gevangenschap, eind 19e eeuw); Ernesto Goncales Bermejo: Hände im Feuer. Ein Tupamaro blickt zurück (Uruguay); Rosa Luxemburg: (weet ik de titel nu niet van); Julius Fucik: Reportage unter dem Strang geschrieben (Dagboek uit de Pancracer gevangenis, Tsjechoslowakije 1943, voor de executie in Berlijn); Jewgenia Ginsburg: Marschroute eines Lebens; Jewgenia Ginsburg: Gratzwanderung (Gevangenis en werk-kamp USSR, "Stalinperiode")

Deze heb ik o.a. gelezen, een hele kleine selectie...

Er is ook een brochure over "die Plötze" (Plötzensee-bajes in Berlijn) - ken ik (nog) niet, is beslist interessant...

Liefs, Ulla

Overgenomen uit Arbeiterkampf/ Zeitung des Kommunistischen Bundes, nr. 296, 27.6.88

**BRIEF VAN INGRID:
HET "UUR 0" IS ER NOOIT GEWEEST**

Een rechter die onder het nationaal-socialistische regime verzetsmensen veroordeelde "kan tegenwoordig in strafrechterlijk opzicht geen verwijt gemaakt worden". Met deze verklaring sprak het Bundesgerichtshof in 1956 de belangrijkste rechter bij de nationaal-socialistische politierechtbank van München, Otto Sack, vrij. Maar het wordt nog mooier.

In het geval van de assessor bij het Volksgerichtshof, gerechtshofraad Hans-Joachim Rehse, die minstens 231 doodvonnissen ondertekend had, besloot het BGH in 1968: "Als lid van een Kollegialgericht was de aangeklaagde naar het ook toen geldende recht onafhankelijk, gelijkberechtigd, alleen onderworpen aan de wet en alleen aan zijn geweten verantwoording schuldig".

Rehse werd op grond daarvan vrijgesproken. Daardoor werd 23 jaar na het zogenaamde "uur nul" Freislers moordmachine tot een onafhankelijk rechtsprekende rechtbank verklaard. Door het Bundesgerichtshof van de "rechtsopvolgster" van de nationaal-socialistische staat, de BRD. Ook ik werd, op 20.12.87 in handboeien voorgeleid aan het BGH. Sindsdien zit ik in de JVA München-Neudeck in isolatiegevangenschap.

"U schrijft toch een boek over het nationaal-socialisme, vroegen mij de BKA-beambten op het transport naar Karlsruhe:" Ziet U dan parallelen tussen toen en nu?"

Het zogenaamde "uur nul" is er nooit geweest. Op de bevrijding volgde direkt de wederopbouw van de nieuwe staat, de Bondsrepubliek. Ook van de partij- en wel op beslissende plaatsen waren de heren die zich vurig verdienstelijk gemaakt hadden voor het nationaal-socialisme: als juristen, artsen, wetenschappers, "leiders" van de ekonomie, etc. Van Globke tot Filbinger, tot en met al diegenen waarvan de namen niet zo bekend zijn. Om van Flick, Thyssen en Schleier maar helemaal te zwijgen.

Dankzij de opbouwhulp van de VS heeft de BRD zich veranderd in een sterke imperialistische staat. De heren, die vroeger Hitler financierden en toen de weggesleepte "Oostarbeidersters" en de arbeidskommando's in de konzentatiekampen voor zich dood lieten werken, voeren tegenwoordig hun winstoorlog tegen de mensen in de zogenaamde "derde wereld". Een bijzonder "delikaat" voorbeeld is de firma Degesch in Frankfurt, die het Zyklon B voor de gaskamers produceerde. Tegenwoordig exporteert ze onkruid- en insekten (resp. ratten-)verdelgingsmiddelen naar zuidoostazië. Degesch heette toen - en heet nu nog steeds: "Duitse Maatschappij voor de bestrijding van schadelijke insekten". Met de ratten worden ook nu weer de andere "schadelijke insekten" verdelgd: de mensen in de landen van de drie kontinenten (Azië, Afrika, Zuid/midden-Amerika), die zich inbeelden dat ze een recht op leven hebben. Dat hebben ze echter alleen dan, wanneer ze er juist voor nodig zijn om als goedkope arbeidsdieren misbruikt te worden bij het binnenbrengen van de oogst in de gifwolken van de firma's Degesch, Bayer, Hoechst en Co, het dienen als sexslavinnen voor de witte man, het afleiden van de woede van hun onderdrukte mannen als vrouwelijke objekten van mishandeling en agressie.

In september 1986 staken neonazi's brand in de kelder van een door buitenlanders bewoond huis. Ze wilden het gebroed uitroken. In maart 1988 werden twee van deze patriotten wegens medeplichtigheid bij zware brandstichting veroordeeld tot 9 en 18 maanden voorwaardelijk. Over de vorming of het lidmaatschap van een "terroristische vereniging" werd niet gesproken.

Ulla Penselin, ikzelf en vier mensen, die vermoedelijk "op de vlucht" moeten zijn, worden beschuldigd van lidmaatschap van een "terroristische vereniging". Niet omdat we ervan beschuldigd worden dat we buitenlandse mensen levend hadden willen verbranden. Maar - in mijn geval - omdat ik deelgenomen zou hebben aan een aanslag op het hoofgebouw van de Duitse Lufthansa (De Revolutionaire Zellen hadden deze aanslag beargumenteerd met de deelname van de Lufthansa aan het op transport stellen van vluchtelingen en aan de sextoerismebusiness).

"Bewijzen" voor dit lidmaatschap? Ik ben van mening dat de continuïteit van het fascisme, de steeds scherper wordende slavernij van vrouwen, de politiek die de "eerste" tegen de vluchtelingen uit de "derde" wereld bedrijft, het moorddadige patriarchale imperialisme zonder meer bestreden moeten worden.

En ik veroorloof me de brutaliteit, dat hardop uit te spreken. Ik zal het me veroorloven dat in 't vervolg óók hardop te zeggen. Ook op het gevaar af dat dan bij het Bundesanwaltschaft alle wekkers aflopen.

Ingrid Strobl, 6.3.88

Kurt Held
DIE ROTE ZORA

Kurt Held

DIE ROTE ZORA UND IHRE BANDE

Verlag Sauerländer

"uur nul": het tijdstip van de "nieuwe" BRD, die na het nationaal-socialisme met een schone lei zou beginnen.

Freisler: de toprechter in Hitler-duitsland.

BGH: de westduitse Hoge Raad

JVA: Justizvollzugsanstalt, strafvoltrekkingsinrichting

BAW: Officier van Justitie voor de hele BRD.

Overgenomen uit Aanzet nr. 12

dev

sol

1 DE SCHIETPARTIJ IN HET KOFFIEHUIS

DE TOON WORDT GEZET

Twee dagen na de schietpartij komt de politie met het afpersings-verhaal. Dev Sol wordt genoemd en een smerisfoto van de z.g.n. kontributiekaartjes wordt verspreid als 'bewijs' voor hun verhaal (Nieuws van de Dag, voorpagina). Via de Volkskrant roept de politie op: "Turken die slachtoffer zijn geworden van de afpersingspraktijken zich te melden...aangiftes zullen met de groots mogelijke omzichtigheid worden behandeld". Volgens de politie-voorlichter Detering is het "belangrijk dat de politie zo snel mogelijk een vinger krijgt achter de afpersingsorganisatie, om een geweldsspiraal te voorkomen". Hoofdondspekteur van Dijk, die het onderzoek leidt beweert daarbij: "slachtoffers zijn mensen uit alle geledingen van de turkse gemeenschap". Detering meldt dat het gaat om "normale mensen, maar ook turkse criminelen". De toon is gezet. Het gaat om ordinaire 'afpersing' van vooral 'gewone mensen'. En de politie doet er alles aan om de zaak snel op te lossen. Immers: "Politie verwacht bloedige strijd (Nieuws van de Dag)". Het is dan wel voor het eerst dat de politie zich daar werkelijk zorgen om maakt. In het volkskrantartikel staat: "Vanaf vorig jaar zijn bij bijna twintig schietpartijen, waarbij de turkse onderwereld betrokken was, zeker tien doden en minstens zeven gewonden gevallen". In vergelijking met hun optreden in die zaken is de huidige politieactiviteit opvallend groot.

VERKLARING SYMPATISANTEN

Op zondag 10 juli komt een verklaring uit van 'Sympatisanten van Dev Sol in Nederland'. Daarin staat: "Op 6 juli 1988 werd een militant van Dev Sol tijdens een geldinzamelaktie voor politieke gevangenen door fascisten neergeschoten...Kameraad Ahmet Köksal heeft zich in Stuttgart aangesloten bij Dev Sol en was de afgelopen jaren actief in meerdere westeuropese steden".

INLEIDING

Afgelopen weken zijn er verwarrende berichten in de media verschenen over de achtergronden van een schietpartij in een turks koffiehuis aan de Wijtenbachstraat in Amsterdam. Bij de schietpartij vielen twee doden. De politie kwam al snel met het verhaal dat er een verband bestaat met 'grootschalige afpersingspraktijken' binnen de turkse gemeenschap. Drie weken later worden vijf sympatisanten van de organisatie Dev Sol (Revolutionair Links) opgepakt. Volgens de politie zouden zij verantwoordelijk zijn voor de 'afpersing' en dus betrokken zijn geweest bij de schietpartij. De 'bende' zou zijn opgerold en de Turkse gemeenschap zou weer opgelucht adem kunnen halen. De politie zou verder bloedvergieten hebben voorkomen.

In het volgende stuk, bestaande uit 2 delen, willen we een aantal feiten op een rijtje zetten. De verhalen van de politie (zoals die o.a. te horen waren op Radio Stad en te lezen in m.n. Het Parool, Het Nieuws van de Dag en de Volkskrant) worden in een ander licht geplaatst. Tevens zullen we ingaan op de toestanden rond de begrafenis van Ahmet Köksal. We hebben dit stuk geschreven omdat wij denken dat het hier niet gaat om een gewone 'kriminele' zaak. De verhalen van de smeris, de huiszoekingen en arrestaties zijn volgens ons een politieke aanval op een Turkse revolutionaire beweging. Op basis van onze kennis van deze beweging, de situatie in Turkije en de Nederlandse betrokkenheid daarbij, vinden wij dat zij juist nu onze onvoorwaardelijke solidariteit verdienen.

Op diezelfde dag vindt er een demonstratie plaats in Amsterdam tegen deze fascistische moord. Daaraan nemen naast sympatisanten van Dev Sol ook enkele andere revolutionaire turkse organisaties deel. Verder enkele tientallen nederlandse mensen. Totaal ruim 200 demonstranten. De uitgegeven verklaring werpt een nieuw licht op 2 aspecten van de zaak:

- 1- Het koffiehuis was een ontmoetings-plek voor "fascisten die in de maffia actief zijn". De fascisten hebben een vat opgezet, waarvan Ahmet Köksal het slacht offer is geworden. In tegenstelling tot eerdere berichten blijkt nu -ook de politie heeft dat moeten toegeven- dat de fascisten wel degelijk als eerste hebben geschoten. Een van hen heeft dat met de dood moeten bekopen.
- 2- Wat volgens de politie 'afpersing' was, is volgens de kameraden van Dev Sol "een geldinzamel-aktie voor politieke gevangenen" geweest. Geen krimineel feit dus, maar een politieke daad. Velen interpreteren de zaak nu zo -terecht of niet- dat het ging om een vorm van 'revolutionaire belasting' heffen. Een niet ongebruikelijke methode van geld-verschaffing voor een organisatie, die noodgedwongen illegaal georganiseerd is.

BANDEN TUSSEN FASCISTEN EN MAFFIA

In het koffiehuis was de Stichting Culturele Minderheden Organisatie gevestigd, zoals ook op het raam staat. En daaronder: Jeugd Sport Club. Een beetje rare naam voor een koffiehuis. Het is dan ook een dekmantel-organisatie. Dat was al in januari 1987 gebleken, toen in het vorige pand van de C.M.O. een schietpartij plaats had gevonden. Tussen de speeltafels van het als gokhuis gebruikte pand bleven er twee dood liggen. Een van hun stond bekend als huurmoordenaar. Volgens de politie werden vanuit dit gokhuis ook op grote schaal heroïne-transporten en transakties georganiseerd. Het pand werd gesloten en dichtgetimmerd. Hierna verhuisde het C.M.O. naar de Wijtenbachstraat. In de twee weken na de schietpartij sijpelen er langzaam berichten door over de banden tussen turkse maffia en fascisten.

De Zwarte van 21-7: "De betreffende koffiешop in Amsterdam pretendeert een ontmoetings-plek te zijn voor kulturele minderheden, maar steeds vaker dienen dit soort centra en zelf moskeeën, als dekmantel voor fascistiese activiteiten". Duidelijker is de Elsevier van 26-7. In een artikel onder de kop "De Grije Wolven en de koffiehuizen-konnectie" staat o.a. het volgende stukje: In 1985 ontdekte Frans de Vos, medewerker van het konsultatieburo voor Alcohol en Drugs in Utrecht, tijdens zijn onderzoek naar drugs-gebruik onder turkse jongeren, een verband tussen de drugs-handel en politiek. "Uit gesprekken met verslaafde jongeren kwam naar voren dat de Grije Wolven zich samen met wat de maffia werd genoemd, bezig houden met de drugs-handel. Het bleef echter bij aanwijzingen; ik kon er niet echt een vinger achter krijgen", aldus de Vos. Verder wordt nog het plaats-vervangend hoofd van de Verdovende Middelen Centrale van de C.R.I. opgevoerd, ene meneer van Doorn.

"De turken ontkennen een politieke konnectie, en daar moeten we van uitgaan tot het tegendeel bewezen is. Maar -voegt hij er veelzeggend aan toe- daar zijn Natuurlijk wel kritiese kanttekeningen bij te plaatsen, want ook in Turkije zijn er terreur-organisaties actief, die ergens het geld voor wapens vandaan moeten halen". Een 'woordvoerder van Dev Sol' in het zelfde artikel van Elsevier daarover: "De verboden partij van Türkes, (an de coup in september 1980 werd de fascistische partij van Türkes, de MHP; waaronder de grije wolven verboden) die altijd goed gewapend was en strak georganiseerd, opereert sinds 1980 binnen de maffia. De Grije Wolven kopen wapens met het geld dat zij aan de handel in heroïne verdienen. Zij werken daarbij onder dekmantels als de Stichting C.M.O. in Amsterdam". Dat deze schietpartij nu het werk is van fascisten blijkt o.a. uit het volgende: "Een paar maanden geleden is de leider van de fascisten, Türkes, in Nederlandse en andere West-Europese steden geweest, o.a. in Amsterdam. Daar heeft hij geheime vergaderingen geleid, waar is gesproken over het elimineren van linkse turken. Hierin zit de verbinding met de moord op Nihat Karaman. Zie ook het pamflet van de HTIB e.a. (in de Zwarte

106), dat enkele dagen voor de schietpartij uitkwam. Daar staat ondermeer in: "Het zal voor ons geen verassing zijn als er in de komende dagen nieuwe provokaties worden opgezet, om het komplot achter de moord op onze vriend Nihat Karaman te versluieren en als de linkse krachten worden zwart gemaakt".

SOLIDARITEIT ? OF !

De verwarring rond de schietpartij en de terughoudende reactie van zelfs links radikale Nederlanders staan niet op zich zelf. Wij zijn immers niet zo gewend aan dergelijke scherpe konfrontaties en schrikken van het feit dat Köksal blijkbaar gewapend was. Dit hangt natuurlijk ook samen met een gebrek aan kennis over de politiek van Dev Sol, de verhoudingen in Turkije en de geschiedenis daarvan. Het geweld van fascisten in Turkije tegen links begon in 1968 met aanvallen tegen studenten, stakende arbeiders en demonstraties. Van 1975 tot 1978 zat de MHP van Türkes zelfs in de regering. In die tijd liep het aantal doden, als gevolg van het geweld van de Grije Wolven, op tot bijna 1000 in een jaar. Alle linkse groepen begonnen zich te bewapenen, waaronder Dev Sol, zagen de noodzaak het fascisme actief te bestrijden om het te kunnen overwinnen. De strijd speelde zich voor een groot deel af in de 'gecekondus', de sloppen wijken in de grote steden. Dat waren ook de plekken waar Dev Sol, in die tijd, vooral actief was en het best georganiseerd. Je kunt dus wel stellen dat Dev Sol een sterke traditie heeft in het bestrijden van fascisme. De houding van Dev Sol ten opzichte van fascisten en het feit dat er een schietpartij heeft plaats gevonden, wijzen ook nu niet op een of andere 'deal'. De achtergronden van hetgeen gebeurt is, zullen (misschien) wel nooit helemaal duidelijk worden. Er is immers geen enkele revolutionaire organisatie, die volledig open kan zijn over alle onderdelen van haar praktijk. Zou het niet naïef zijn, dat als voorwaarde voor onze solidariteit te stellen?

DE ARRESTATIES

Op woensdag 27 juli werd duidelijk dat de politie die ochtend en de avond er voor een grote actie had ondernomen tegen 'mogelijke leden' van Dev Sol. Er waren 9 huis-zoekingen verricht, waarna 5 mensen zijn op gepakt en in verzekering gesteld. Volgens het Parool had de politie hen "al enige dagen op het oog". Drie dagen later moet een van hen, op last van de rechter-commissaris, alweer worden vrijgelaten. De andere 4 zijn in bewaring gesteld. De politie heeft niet stil gezeten. Volgens de berichten zit er een team van 20 man op de zaak. De politie maakt haar politieke keuze, de aandacht op Dev Sol en niet op de fascistische richtingen, duidelijk. Ook zijn ze medeverantwoordelijk voor een nieuwe golf van tendentieuze berichten in de media. Het Nieuws van de Dag: "De politie schakelt schietgrage Turkse bende afpersers uit" en "...de vrees...dat binnen de Turkse gemeenschap meer bloedige aanslagen gepleegd worden, is verlopig voorbij". De Volkskrant schrijft zo'n vaag verhaal dat het lijkt alsof de arrestanten ook verantwoordelijk zijn voor de moord op Köksal. Alleen Het Parool komt met een eigen verhaal waardoor in ieder geval duidelijk wordt dat er sprake is van twee tegenover elkaar staande kampen: "Oorlog tussen 'Damrak-bezitters' en 'Turkse Maffia'" (de 5 arrestanten waren allen in juni 1987 opgepakt bij de bezetting van de Turkse Bank aan het Damrak in Amsterdam, een actie ter ondersteuning van de strijd van politieke gevangenen in Turkije en gericht tegen het Turkse regiem). Maar in alle kranten wordt de (negatieve) aandacht volledig gericht op de revolutionaire van Dev Sol, in plaats van op de fascistische maffia. Bovendien worden de arrestanten min of meer verantwoordelijk gesteld voor de schietpartij in het koffiehuis. Over het feit dat de fascistische een val hebben opgezet en het vuur hebben geopend, wordt niet meer gesproken. Ook gaat het bij de 'afpersing' niet om 'alle geledingen' van de Turkse gemeenschap". Dit blijkt bijvoorbeeld uit de arrestaties van de een van de 'slacjtoffers'. Hij liep s'nachts ergens te zwaaien met een vuurwapen en bleek gezocht te worden wegens heroïne handel. Het Parool stelt nu duidelijk: "Afpersers zochten hun slachtoffers in drugshandel".

GESOL MET HET STOFFELIJK OVERSCHOT VAN AHMET KÖKSAL

Het overbrengen van het stoffelijk overschot van Ahmet Köksal, bracht evenals in de zaak Karaman, veel problemen met zich die door de Turkse ambassade en haar konsulaat werden opgeworpen. Dit i.t.t. de andere overleden man Mehmet Horoz, vaste bezoeker van het koffiehuis, die zonder problemen werd overgebracht en begraven. De achtergrond hiervoor is duidelijk. Het Turkse regiem probeerde zo politieke onrust die de begravenis van Ahmet in Turkije zou veroorzaken te vermijden.

Een tiental leden van het 'Solidariteitskomitee van kennissen en belangstellende in de zaak Ahmet Köksal' gingen daarom in hongerstaking in het Partijburo van de P.S.P. te Amsterdam. Onder druk van de hongerstaking werden door het Turkse konsulaat uiteindelijk toch de benodigde papieren afgegeven, zodat het lichaam woensdag 20 juli naar Turkije kon worden gevlogen. Een dag eerder waren twee mensen van de P.S.P., Douma en van Wijngaarden, al naar Turkije gereisd om te zien of de begravenis werkelijk met de familie zou plaats vinden. Op 20 juli stond een groep vrienden en sympathisanten het lichaam van Ahmet op te wachten. De Turkse politie arresteerde twintig van hen en nam het lichaam van Ahmet in beslag. De volgende dag werd het lijk alsnog aan de familie overgedragen en kwamen de twintig weer vrij. Vrijdag werd Ahmet, begeleid door een kleine demonstratie, begraven. Twee familieleden werden kort daarop opgepakt en afgeranseld in een politieauto. De volgende dag werden zij met gebroken benen weer vrijgelaten. Als reactie hierop werd een perskonferentie georganiseerd om bekendheid te geven aan de gebeurtenissen.

Karaman en Köksal zijn niet de eerste slachtoffers van Turkse linkse organisaties die in Nederland door rechtse terreurgroepen uit Turkije om het leven zijn gebracht. Op 5-11 1982 werd de 22-jarige armeense vluchteling Nubar Yalim (van de TKP-ML) in Utrecht op beestachtige wijze vermoord. Officieel werd de moord 'nooit opgelost', maar ook hier was de politieke achtergrond duidelijk. Na de militaire machtsovername in '80 trad de Turkse diktatuur hard op tegen linkse organisaties. De overgang naar een 'burgerregering' in '83 die de op dit moment nog regerende Moederpartij van premier Turgut Ozal in het zadel bracht, veranderde de situatie niet wezenlijk.

DOODESKADERS

Het patroon van z.g.n. autonoom opererende fascistische groepen, d.w.z. zogenaamd buiten controle van het regiem, die dezelfde mensen uitschakelen die het regiem als haar vijand ziet, en die maar nooit gepakt worden, is een verschijnsel wat we heden te dage niet alleen in de 'jonge democratie' Turkije zien. Ook in b.v. El Salvador en de Filipijnen bestaan deze terreurgroepen, meestal 'doodseskaders' genoemd. Telkens weer wordt duidelijk dat deze z.g.n. 'autonome' groepen onder directe controle van de desbetreffende regiems staan. Het beeld van 'autonome fascistische groepen' moet voorkomen dat de democratische kosmetika van deze regiems afbladdert. En dat 'democratische' imago van Turkije is natuurlijk van groot belang in het licht van de komende toetreding tot de Europese Gemeenschap. Maar wat is de werkelijke situatie in Turkije? Om die te begrijpen moeten we even kort terug kijken op de gebeurtenissen sinds de fascistische coup in 1980 van Generaal Evren en co. De diktatuur rekende bloedig af met de burgerlijke en radicale oppositie en voerde de programmas door die het IMF als voorwaarde stelde aan de voor Turkije zo broodnodige leningen. Programmas die o.a. als effect hadden dat de uitbuiting en onderdrukking van het Turkse volk verscherpte. De komst van de 'burgerregering' van Ozal in '83, ging gepaard met slogans als 'demokratisering', iets waar het Turkse volk nauwelijks wat van gemerkt heeft.

Na de coup werden bijna alle linkse organisaties verboden. Tienduizende mensen werden opgepakt. Martelingen en executies waren aan de orde van de dag. Van vele organisaties, die hierop niet voorbereid waren, vluchtten de kaders naar het buitenland, de leden in verwarring achterlatend. De militanten en het kader (diegene met de meeste strijdervaring) van Dev Sol bleven de (gewapende) strijd in Turkije voortzettend. Het aantreden van de 'burgerregering' van Ozal, bracht hierin geen verandering. Andere linkse organisaties, waaronder een aantal verenigd in Sol Birlik (Linkse Eenheid), wijzen gewapende strijd af en zoeken de dialoog met het regiem. Van diegene die dat niet doen is Dev Sol momenteel de belangrijkste, naast de Koediese PKK. Door het Turkse regiem, maar ook in West Europa, met West Duitsland voorop, worden zij als 'terroristen' afgeschilderd. D. Karatas, woordvoerder van Dev Sol daarover: "Wanneer terrorisme betekent, in een land als het onze de macht door gewapende strijd te veroveren, dan zijn wij terroristen. Wanneer terrorisme betekent je door middel van gewapende strijd te weer te stellen tegen de fascistische bezetting van de werkende bevolking onderdrukken; het leven van de massa's te beschermen; de maatschappij van de fascistische bezetting te bevrijden en de fascistische te verdrijven, dan zijn wij terroristen. En verder, wanneer Ho Chi Min een terrorist is, en de aanhangers van het FSLN in Nicaragua en de revolutionairen in El Salvador terroristen zijn, dan zijn wij ook terroristen, dan is het waar".

DE PTT NEEMT HET NIET ZO NAUW MET DE PERSOONSgegevens

Als je je afvraagt hoe je toch aan die persoonlijke post komt en hoe de betreffende afzenders weten dat nu juist jij een potentiële klant voor hen bent, dan kom je al gauw bij de PTT terecht. De PTT telefoondienst heeft zo'n 6 miljoen telefoon-aansluitingen in Nederland, waarvan circa 5 miljoen particuliere huisaansluitingen zijn. Bijna ieder huisgezin is voorzien van een telefoon en aldus met naam en adres te vinden in het telefoonboek. Zie hier, een enorm bestand met persoonsinformatie, dat in geautomatiseerde vorm, zeker met enige toevoeging van aanvullende informatie reuze interessant is voor bijvoorbeeld adverteerders op zoek naar potentiële klanten.

Het telefoonboek

Als telefoonabonnee wil je dat je vrienden en kennissen je telefoonnummer kunnen vinden in het telefoonboek. Hiertoe geef je je naam en adres op aan de PTT die het vervolgens in het telefoonboek opneemt. Wat de PTT je niet vertelt is dat ze vervolgens onder het motto "dienstverlening" je adres aan iedereen verkopen die daarvoor belangstelling heeft. Alleen als je uit eigen initiatief aangeeft dat je niet wilt dat je adres verhandeld wordt zegt de PTT toe dit niet te zullen doen, maar garantie hiervoor heb je natuurlijk nooit. Om deze handel aantrekkelijk te maken voegt de PTT, standaard, een aantal gegevens aan je naam toe. Ruwweg zijn dit alle gegevens waar de PTT diensten (telefoon, post, radiocontroledienst, etc.) voor een ander doel aan gekomen is, of die speciaal om het aantrekkelijk te maken zijn toegevoegd:

- Het kenmerk van je huis (flat, benedenwoning, stad, dorp, boerderij, woonschip, winkel, bejaardenhuis enz enz)
- Wijk en buurtcodes
- Standaard gemeente en provinciecodes
- De postcode
- Beroepsgroepen
- Zendamateurs

Vervolgens worden de namen en adressen verkocht. Zo kan een grasmachine verkoper bijvoorbeeld een selectie van deze adressen kopen, zeg alle laagbouwoningen in een wijk X in stad Y. De adressen worden op kettingformulieren, plak etiketten of magneetband geleverd en kosten, afhankelijk van de hoeveelheid, tussen de f 121,- en f 80,- per 1000 stuks.

Overigens is de PTT niet te beroerd om, tegen betaling, uw post op de aldus geselecteerde adressen te bezorgen en zo gaat de ene 'service' weer hand in hand met de andere, een commerciële activiteit die een geprivatiseerde PTT niet zal misstaan.

Voor de PTT is het echter nog niet genoeg. Op jacht naar meer "diensten" (en dus meer inkomsten) worden alle moderne technieken uitgebuit. Zo bestaat er nu ook het "Geo marktprofiel" en worden meer en meer adressen aan het telefoonverkeer gekoppeld.

Het Geo Marktprofiel

In samenwerking met Readers Digest is de PTT gestart met Omnidata. Hierbij wordt met behulp van enquetes een schat van gegevens aan het PTT bestand toegevoegd. Gezien de vrij grote respons van de vragenlijsten ontstaat er een systeem met vele interessante toepassingsmogelijkheden, welke zeker de arge-loze telefoonabonnee nimmer overzien heeft. Men heeft de gegevens op drie hoofddimensies geclassificeerd.:

- De levensfase (jong, midden, oud)
- De woonomstandigheden (stad, dorp, platteland)
- De welstand (inkomen)

Elk van deze punten is verder opgesplitst in tal van gegevens, zoals het aantal kinderen, al of niet gepensioneerd, de waarde van het huis, de auto en boot, de afstand tot winkels, de interessegebieden, de beoefende sporten en hobbies etc.

Kortom, wie betaald kan een uitgebreide profielschets verkrijgen van die groep mensen, waarin hij of zij geïnteresseerd is!

De telefoon

Met moderne telefooncentrales is het mogelijk om te zien wie er opbelt. Nu al kunnen bedrijven die gebruik maken van een al

dan niet gratis 06 nummer gegevens krijgen over de herkomst van de opbellers. Nog even en het is mogelijk om een lijst te produceren van iedereen die bijvoorbeeld met de sexlijn heeft gebeld, of een lijst waar mijnheer X of mevrouw Y naar toe heeft gebeld. Een interessante markt, die met een koppeling aan het bestaande bestand nog meer mogelijkheden biedt om de handel en wandel van telefoonabonnees na te gaan! Aldus wordt het steeds minder mogelijk om, zonder dit aan de grote klok te hangen ergens naar toe te bellen. Het huisgezin krijgt precies te zien waar naar toe is gebeld en hoe lang, terwijl het bedrijfsleven op een makkelijke wijze hun doelgroep krijgen gepresenteerd. Ook inlichtingendiensten kunnen makkelijk zien waar de belangstelling naar uit gaat en krijgen daarmee de mogelijkheid om nog meer mensen in de gaten te houden. (Je draait één keer per ongeluk het nummer van een als 'crimineel' gebrandmerkt persoon en je hoort direct bij zijn "kennissenkring").

Conclusie

De PTT, semi-overheidsbedrijf, heeft een gat in de markt ontdekt en is druk doende dit in commerciële activiteiten om te zetten. Dat ze hiertoe persoonsgegevens gebruiken die ze met een ander doel heeft verkregen wordt door de PTT niet als bezwaar gezien. Het gevolg is wel dat de handel en wandel van iedereen die van de PTT diensten gebruik maakt (en wie is dat niet?) uiterst doorzichtig is geworden voor een ieder die daarvoor wil en kan betalen. Al is verregaande registratie van het telefoonverkeer nog geen realiteit, men dient zich te bedenken dat niets de PTT in de weg staat om met dergelijke activiteiten de "service" te verhogen. Gezien de wijze waarop thans met de gegevens wordt omgegaan heeft de PTT in elk geval het nadeel van de twijfel!

PROWEO

Persoons Registratie Overleg
Wageningen en Omstreken
Postbus 640
Wageningen

(Op 22 oktober organiseert PROWEO een ééndaagse cursus over het onderwerp persoonsregistratie. Belangstellenden kunnen contact opnemen met bovengenoemd adres)

mannen wat is er met jullie gebeurd

reactie

Inleiding:

De vervolgserie in de Zwarte vind ik erg goed (het hele blaadje trouwens). Ook het initiatief van de mannengroep tegen seksisme in Nijmegen om dit onderwerp op de rAB aan te zwengelen is te gek. Volgens mij is in ieder geval het tweede voorbeeld een direkt gevolg van oa. het vele werk wat de anarcha feministes verzet hebben de laatste jaren. Dit terzijde. Er begint dus ook onder mannen (weer) een en ander te leven op het gebied van ook niet tevreden zijn met het ingekankerde rolpatroon.

Over mezelf:

Ik ben een jongen van 22. "Alternatief" opgevoed en destijds gestuurd naar een dito school. Dat heeft nooit geklikt bij mij. Mijn schoolervaring is traumatisch: Ik was zo'n jochie wat gepest en uitkotst werd. Objektief gezien door me de leerlingen, maar in feite door het (school)systeem. Sinds mijn twaalfde probeer ik openlijk verzet te plegen tegen de hele shit die "men" me op wil leggen. Ook het rollenpatroon vond ik toen al belachelijk. Ik maakte me er op dat moment ook niet medeschuldig aan, dus ik begreep ook van geen kanten waarom al die mensen nou zo "vast" zitten. Ik was er ook bepaald openhartig in: mijn lichaam/seksualiteit/verliefdheid. Ik ben er ook meermalen om bestraft zowel door oudere als door jonge mensen. Toch heb ik dit taboe heel lang als ketens buiten mezelf beschouwd. Zoals zoveel ketens trouwens... Op mijn achttiende schreef ik nog zoiets als: "weg met die kerk die van normale behoeften iets verwerpelijks wil maken en weg met de porno van het kapitalisme". De "seksuele kontrarevolutie" noemde ik dat toen.

Niet lang daarna ging het "fout" met mij: De porno's die ik me voor dit artikeltje "ter observatie" had aangeschaft bleken aan te sluiten bij een behoefte. Een jaar of een half jaar later, ik weet 't niet meer, heb ik voor de eerste maal toegegeven aan de drang om die troep voor m'n eigen konsumptie te kopen. Tegelijkertijd liep ik vast in veel te inhoudsloze liefdesrelatie zowel als in mijn bewuste baanloosheid en politieke activiteiten. Ik ging aan de lopende band staan voor een uitzendburo. Dit met als doel om "te weten hoe het is". In de fabriek was ik te schijterig. Van enig politiek werk of oproerkraaijerij heb ik niks waargemaakt.

Bij vol bewustzijn heb ik me laten inpakken door een fooi, een 12 kanaalskleurenteevee waar ik nog een tijdje naar gekeken heb en dus die porno's (playboy) waar ik dus echt verslaafd aan was geraakt ondanks dat ik ervan het begin tot het eind van gewalgd heb. Ik deed het trouwens min of meer stiekum, ik walgde van mezelf en was bang dat anderen dat ook wel zouden doen. Ik ben echt heel veel zelfvertrouwen kwijtgeraakt toen.

Lichtpuntjes aan een duistere hemel die mij naar mijn typemachine drijven om mijn strijd op ALLE "fronten" te voeren. (naar het licht, haleluja, nog niet melig worden). In dit geval het doorgeven van ervaringen.

Ik wil vooral schrijven over wat er met mezelf is gebeurd. Ik neem niet aan dat mijn ervaringen op zich staan. Ik hoop dat jullie er iets aan kunnen hebben.

Een deel van het volgende heb ik eerder op papier gezet. In het artikel wat ik nu wil schrijven moet het allemaal wat beter uitgewerkt zijn, zonder daardoor onnodig intellectueel of onpersoonlijk te worden.

Hoe het zover kon komen:

Seksualiteit is behalve een lichamelijke ook nog een sociale behoefte. Ik was waanzinnig eenzaam die tijd. In de aktiebeweging werd (en wordt) over het algemeen op een nogal zakelijke, koude manier met elkaar omgegaan. De vraag of mensen persoonlijk vastlopen of doorflippen wordt niet gesteld. Het bij de beweging horen betekent vaak niet meer dan dat er aan je gedacht wordt als er weer eens menskracht nodig is eensoms dat nog niet eens. Van een warme ondersteuning door kameraden was in mijn geval (uitzonderingen daargelaten) absoluut geen sprake. Bovendien vond (en vind) ik het politiek gezien ook niet veel voorstellen. Met name door de arrogante blindheid naar "gewone" mensen toe die veel aktivisten tekent, zette bij mij kwaad bloed. Dat ik in mijn behoefte om dan toch ergens bij te horen me heb aangepast aan maatschappelijke en seksistische normen is natuurlijk m'n eigen stomme fout geweest. Het heeft absoluut veel kapot gemaakt. Wat het seksuele betreft hebben die porno's me in mijn fantasieën veel "rampetampiger" gemaakt. Veel saaiër ook.

Dit is ernstig theo ! Net zoals kapotgemaakte lichamelijke tussen mannen, kinderen die gestraft worden voor seksuele interesses, vrouwen die door verkrachting de rekening gepresenteerd krijgen van alle op deze manier opgepropte seksuele frustraties. Ik denk dat het nuttig is te kijken wat wij eraan kunnen doen. Zolang seksualiteit een slaapkamergeheim blijft zal een mogelijke kollektiviteit ook zeer oppervlakkig zijn (wat het meestal ook is !). Tot zover de brief die trouwens niet helemaal letterlijk is omdat het origineel al verstuurd is .

Uit een recente brief:
 "Seksualiteit, laten we het daar nog eens over hebben: Die porno's daar ben ik nu al een jaar af maar ik maak me er nog steeds druk over! (Bedankt dat je schrijft dat ik dat niet hoeft te doen want dat betekent dat je me neemt zoals ik ben) Laat ik het met heroine vergelijken. Ik wilde dit toch al uitwerken:

Heteroseksueel en monogaam:
 Zoals de meeste mensen ben ik heteroseksueel en monogaam afgericht, dat wil zeggen het **BEMACHTIGEN** van 1 vaste vriendin is voor mij toch wel zo'n beetje het ideaalbeeld. De ervaring leert dat het ook niet alles is. Dat je elkaar uiteindelijk verveelt en/of overbelast zonder dat je met elkaar de pijnlijke situaties bespreekt die je allebij voelt. De relatie mag dan wel vrij klote zijn in dit stadium, het alternatief is enkel een enge leegte. Ik zeg niet dat heteroseksuele, monogame relaties per definitie klote zijn maar wel als het een vanzelf sprekende norm is die niet ter discussie kan staan. Wat dat betreft is het voor mij bevrijdend en confronterend geweest dat ik radicale flikkers heb leren kennen. Ik heb veel sympathie voor hun strijd. (Hoewel ook zij normen stellen die de mijne niet zijn, dit terzijde)

Hoe ik mijn kontrarevolutie de baas werd:

Tijdens een reis die ik twee jaar geleden in m'n eentje maakte (op de brommer naar Spanje) ben ik mezelf keihard tegengekomen. De absolute onverdraaglijkheid van de tegenstelling tussen mijn dromen-idealen die ik me door het zwerven herinnerde en aan de andere kant de verslaafde konsument die ik geworden was. Tijdens en na mijn reis was ik alleen maar depressief en wist absoluut niet meer hoe ik de kwestie aan zou gaan pakken. Ik besloot in ieder geval dan maar eerlijk te zijn naar de buitenwacht toe -dwz. praten en schrijven erover, met name het probleem van de porno's wat me absoluut het hoogste zat maar wat ik achteraf vooral als symbolies zie voor de hele ontwikkeling die ik heb doorgemaakt. De reacties vielen mee: in plaats van walging vonden de kameraden me dapper en eerlijk. Ik kreeg meer vrienden. Ik had ondertussen een (part time) mazzelbaantje bemachtigd zodat ik weer een beetje politiek actief kon worden. Langzaam begon ik weer te geloven in "de zaak" en de beweging (ondanks kritiek die ik nog heb). Uiteindelijk heeft het nog een jaar geduurd voor ik de porno's definitief de vuilnisbak in heb kunnen keilen.

1. produktie:
Onder dwang (waarbij ik 'vrijwillig' poseren als enige mogelijkheid om "carrière" te maken ook dwang noem) en/of over lijken (H.)
2. winst: giganties
3. werking van het middel:
Tijdelijke pijnstillers voor de pijn en de isolatie die we voelen omdat we van jongst af aan zijn onderdrukt, geïsoleerd van onze gevoelens en van elkaar.
4. verslaving:
Het middel bevredigt niet ècht dus je hebt er steeds meer van nodig. Na verloop van tijd openbaren zich de lichamelijke en geestelijke ravages die het gebruik van harddrugs kunnen aanrichten in een mensenleven.
5. afkicken:
De gebruiker die besluit af te kicken doet dat voor **ZICHZELF**, om een verdere aftakeling althans te voorkomen.
Toch is het de sociale controle van **ANDEREN** (opgenomen in afkickhuis op voorwaarde van absoluut clean zijn versus "ik wil niet dat mensen me zien met die troep") die de door herhaald gebruik verzwakte wil van de gebruiker door dit proces heen kan helpen.

Outside the wall:
 Een half jaar terug waren we met een leuk klupje aan een aktie bezig. De bevrijding die de aktie gaf werkte ook 'privé' door: er werd veel geknuffeld en voorzichtig ook gesekst: bi-seksueel en polygaam. Hoewel het nog een beetje twijfelende eerste stapjes waren op weg naar een heel andere manier om met elkaar om te gaan gaf het al een hele grote kracht aan de aktie en de groep. Deze ontwikkeling is niet doorgezet. Een kommune projekt waar we mee bezig waren knalde op onderling wantrouwen en (dus) gebrek aan inzet. Ik ben mensen uit het oog verloren, ik woon weer alleen, ik droom nog steeds van de prinses op het witte paard en zie kameraden M/V om me heen zo mogelijk nog vaster zitten, zowel op het gebied van relaties en seksualiteit als op het (daarmee samenhangende) gebied van aktie perspectief. Toch weet ik door m'n ervaringen dat bevrijding mogelijk is en dat het slechts onze eigen angst is die ons daarvan weerhoudt !

mannen

2 reaktie

In de nummers 103, 104 en 105 van de Zwarte stonden drie artikelen met als kop: "Mannen wat is er met jullie gebeurd?" Eerst dachten we: "Leuk, eindelijk". Maar later toen we de artikelen gelezen hadden en nog een keer gelezen hadden, was dat nogal veranderd. Om met een paar fouten te beginnen:

GEVOELENS

"mannen moeten zich er van bewust worden dat ze zich door hun hoofd, hun verstand laten regeren." (103)
"Je leert al vroeg (...) hoe je je kan waar maken als man. Steeds moeten daarvoor gevoelens worden onderdrukt." (104)

De schrijver zegt in zijn artikelen, als konklusie uit dit soort stellingen, dat mannen hun gevoel moeten herontdekken, uiten en serieus nemen.

Het klopt niet dat mannen zich door hun verstand laten regeren. Was het maar waar dat ze nadenken over wat ze doen en laten.

Mannen laten zich vooral vaak door hun gevoelens leiden; door hun angst hun gezicht te verliezen, door jalouzie, door hun begeerte naar macht, door hun behoefte aan zekerheid enz.

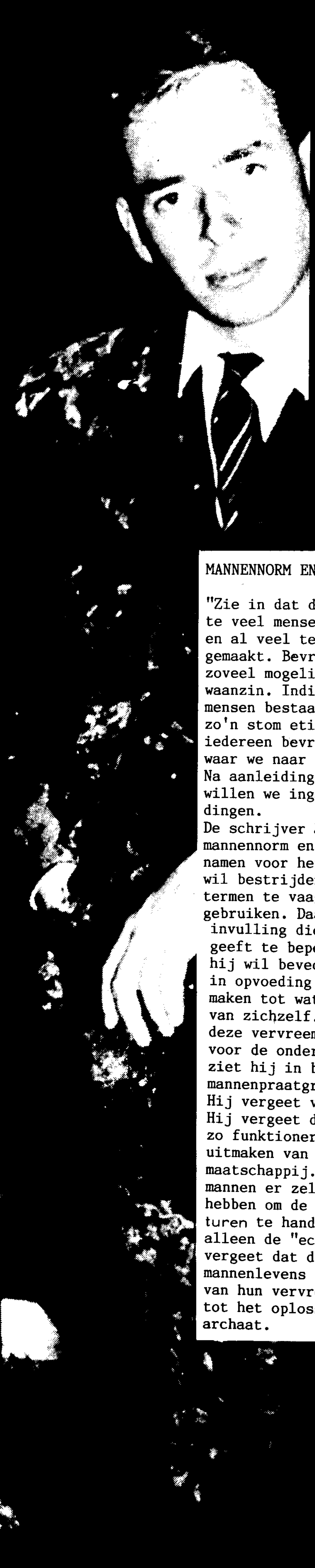
Mannen moeten helemaal niet hun gevoelens herontdekken, ze moeten leren met hun gevoelens om te gaan, leren om onderscheid te maken tussen welke gevoelens je wel wilt volgen en welke niet en waarom niet.

INDIVIDUALITEIT

"mannen hebben door hun opvoeding als man individualiteit sterk ontwikkeld (vaak) maar weten niet zo goed wat MAN-zijn inhoudt. Vrouwen hebben door hun opvoeding weinig moeite met hun VROUW-zijn, maar meer moeite met het ontwikkelen van grote individualiteit." (104)
Deze uitspraak wordt gedaan onder het kopje "Feministische tebrie over man-zijn en vrouw-zijn". Wij zouden wel eens willen weten waar hij dat gelezen heeft in "de" feministiese literatuur. Hoezo weten mannen niet wat man-zijn inhoudt? Even daarvoor heeft hij nog beweerd dat je dat in opvoeding en media konstant verteld wordt. En hoezo hebben vrouwen weinig moeite met hun vrouw-zijn? Waarom zouden vrouwen zich anders tegen hun traditioneel vrouwelijke posities verzetten? Zoals het woord individualiteit gebruikt wordt: mannen hebben dat sterk ontwikkeld; hoe zit het dan met het feit dat mannen zo afhankelijk als de pest van vrouwen zijn? Hij heeft het over een vorm van mannelijke individualiteit die in feite afhankelijkheid is en beweerd en passant dat vrouwen jammergenoeg grote moeite hebben met het ontwikkelen van zo'n individualiteit. Zijn uitspraak blijft hierdoor net zo patriarchaal als de situatie waar hij zich tegen verzetten wil.

wat is er met jullie gebeurd

MANNENNORM EN MANNENWAANZIN

"Zie in dat de mannennorm al veel te veel mensenlevens heeft gekost en al veel te veel heeft kapot gemaakt. Bevrijd jezelf en anderen zoveel mogelijk van deze mannenwaanzen. Individueel bevrijde mensen bestaan niet en streef niet zo'n stom etiket na. Een voor iedereen bevrijde maatschappij is waar we naar moeten streven." (104)

Na aanleiding van deze zinnen willen we ingaan op een aantal dingen.

De schrijver heeft het over de mannennorm en mannenwaanzen als namen voor het systeem dat hij wil bestrijden. Wij vinden die termen te vaag, willen ze niet gebruiken. Daarnaast vinden we de invulling die hij aan deze termen geeft te beperkt. Het systeem dat hij wil bevechten ziet hij vooral in opvoeding en media, die mannen maken tot wat ze zijn, vervreemd van zichzelf. De oplossing van deze vervreemding (en daarmee voor de onderdrukking van vrouwen) ziet hij in bewustmaking via mannenpraatgroepen.

Hij vergeet van alles.

Hij vergeet dat opvoeding en media zo functioneren omdat ze deel uitmaken van een patriarchale maatschappij. Hij vergeet dat mannen er zelf alle belang bij hebben om de patriarchale structuren te handhaven. En niet alleen de "echte" mannen. Hij vergeet dat de verrijking van mannenlevens (door het oplossen van hun vervreemding) niet leidt tot het oplossen van het patriarchaat.

PATRIARCHAAT

Zoals we al geschreven hebben vinden we de termen mannennorm en mannenwaanzen te vaag. Wij vinden het beter om uit te gaan van het begrip patriarchaat. Het patriarchaat als wereldwijde structuur van vrouwenonderdrukking, die in vele vormen bestaat. Het heeft een eeuwenlange geschiedenis en zit diep geworteld in de hoofden van mannen en vrouwen, maar niet alleen daar. Het patriarchaat is een sociale structuur die niet biologies bepaald is. Mannen worden tot mannen gemaakt. Er is sprake van een veelheid aan bestaansvormen die konstant veranderen en daardoor steeds opnieuw beoordeeld moeten worden. Er is geen simpel onderscheid te maken tussen "echte" mannen en "niet-echte" mannen. Het patriarchaat ontwikkelt zich deels via een eigen dynamiek en deels in samenhang met, ondersteund door of ondersteunend aan, andere maatschappelijke uitbuitingsstructuren (kapitalisme, racisme, heterosexisme etc.). Dit houdt in dat politieke strijd tegen het patriarchaat zich richt op alle nivo's. Het is ook een persoonlijke/individuele strijd, maar mag en kan zich daartoe niet beperken.

Zo'n antipatriarchale strijd door mannen is nog nauwelijks ontwikkeld. De eerste voorwaarde hiervoor is dat mannen de werkelijke omvang van het patriarchaat inzien, zich de analyse van en de kritiek op de werking van het patriarchaat eigen maken. Daarbij zal ook gepraat moeten worden over de eigen positie van mannen uit de beweging in het patriarchaat. Mannen kunnen er niet omheen om samen met andere mannen die strijd te ontwikkelen. Mannen moeten onderling met elkaar praten, maar ook die dingen bij elkaar zoeken die eerder alleen bij vrouwen (op een ongelijke machtsbasis) gezocht werden. Dit wil zeggen dat er andere relaties tussen mannen onderling ontstaan. Ook dat is een onderdeel van de strijd. We moeten de antipatriarchale strijd verder ontwikkelen, ook al weten we dat dat stapje voor, stapje zal gaan. Wij weten ook niet precies hoe en wat. Maar laten we in ieder geval niet stilstaan want anders veranderd er nooit wat.

